

PERRY RHODAN

192

William Voltz VÁLEČNÁ LEST AKONANŮ

Přeložil Jan Rada

Po celé měsíce byli Perry Rhodan, Atlan a Reginald Bull, tři nejmnocnější muži Galaxie, nezvěstní, ztraceni v prostorách vesmíru.

Ani Plophosané, kteří je věznili, ani rebelové z Badunu jim neumožnili přístup k hyperkomu, a když je konečně Hlavouni, poté co jim Rhodan a jeho přátelé pomohli zdolat nepřitele, nalodili do automatického vesmírného korábu, nenasměrovali ho k Zemi, ale ke stanici „živých mrtvých“.

Právě na této stanici, ležící v pásmu smrtícího gama záření, mohl Atlan aktivovat zařízení a vyslat signál. Jediná loď Pozemšťanů v dosahu signálu však byla pouhá „kocábka“ TRAMP, naprosto nevybavená pro záchranu Perryho Rhodana a jeho druhů. Pro takovou akci bylo zapotřebí dobře vyzbrojeného válečného křižníku, kterému by navíc velel muž s ocelovými nervy, který už prokázal, že je ochoten riskovat vše.

Tšato, řečený Lev, takovým mužem byl. Už vše riskoval a zvítězil. Kapitán trosečníky zachránil, ale dopravit je do bezpečí už nemohl. Ta úloha připadla admirálovi Role Nayharovi, admirálovi flotily USO. Ani admirál však nepočítal s válečnou lstí Akonanů...

1.

V září trojhranné lampy se Metýs podobal nejvíc obrovské kapce. Jeho citlivé tělo bylo sevřeno v pevném pancíři, který se obvykle uzavíral jen když spal. V této chvíli však byl Metýs bdělý.

Ablebur sevřel jehlu mezi palcem a ukazováčkem a začal pomalu přejíždět po pancíři. Jehla zajela do sotva znatelné štěrbiny v místě, kde se pancíř uzavíral, a Ablebur se spokojeně usmál. Už si ani nevzpomínal, kolikrát tuhle hru hrál. Tedy on to považoval za hru,

kdežto Metys musel prožívat pekelná muka. Trýznitel zastrčil jehlu hlouběji do štěrbin a na povrch vytryskla bílá pěna. Metys bezmocně sykl a Ablebur zabořil jehlu do poddajného těla jak hluboko to jen šlo. Metys vyrazil ze sebe podivný hvizd a současně se pancíř rozevřel jako kalich květu na slunci.

Měkké tělo teď leželo před Ableburem zcela nemohoucí a bezbranné. Navyklým pohybem Ablebur oddělil od sebe dvě části Metysova těla, vzal pinzetu a pevně jí sevřel Metysův kámen. Metys bojoval zoufale, ale stačilo další bodnutí jehlou a ztratil vědomí. Ablebur klidně kámen vytáhl, pozorně si ho prohlédl a pohrdavě ho odhodil na stůl, vyndal z kapsy obléžek a vložil ho na uvolněné místo. Potom zlehka plácnul bezvládné tělo a pancíř se opět uzavřel. Metys zmizel. Ablebur sáhl po zdobné skřínce s patentním zámkem a otevřel ji. Uvnitř bylo přes třicet kamenů Metysů, z nich sedm bylo obzvlášť cenných.

Jeho Metys musel být starý. Avšak zde, v soustavě Usuthan byla to jedna z nejvzácnějších bytostí a tak mohl být spokojen. Od dob, kdy Akonané začali pořádat hony na obyvatele planety Belarg, zůstalo jich už opravdu málo. Každý vznešený Akonan chtěl vlastnit sbírku kamenů Metysů. Samozřejmě se daly vyrobit i synteticky a na první pohled byly k nerozeznání, ale odborník Je rozeznal: syntetické kameny nikdy neměly ten správný lesk. Stačilo však vložit do Metysova těla na místo původního kamene obyčejný obléžek a tělo ho zpracovalo na pravý kámen Metysů.

Kdo přišel na nápad používat Metysy jako živé výrobce drahých kamenů, to nikdo nevěděl. Ablebur byl přesvědčen, že se na to přišlo náhodou. Když to vešlo ve známost, Společnost pro ochranu vzácných galaktických druhů se sídlem na Zemi prosadila zákon, platný pro celé Impérium, který takové zneužití Metysů zakazoval.

Ablebur se jen ušklíbl, když si na to vzpomněl. Nikdo z Akonanů se zákony Pozemšťanů neřídil, pokud náhodou neodpovídaly jeho cílům a přáním. Byly dobré jen pro blázny, kteří propadli směšné iluzi, že z obyvatel Galaxie se dá vytvořit mocný svaz národů.

Ablebur uchopil třiceticentimetrového Metyse, umístil ho do

zvláštního boxu a vsunul do něj křemíkovou lampu, která Metysovi nahrazovala sluneční světlo nezbytné k životu, Metysův pancír fungoval zároveň jako filtr, který propouštěl jen organismu prospěšné složky záření. Jinak se však mnoho o těch zvláštních bytostech nevědělo. Někteří Metysum připisovali jistý druh inteligence, nikdo to však zatím neprokázal.

Ablebur se ještě jednou přesvědčil, že box je v pořádku, byl už takový, pečlivý až pedantický. Tahle jeho vlastnost také přispěla k tomu, že stanice Akonanů v soustavě Usuthan byla považována za vzorovou. Bylo mu tu podřízeno přes tři sta tisíc Akonanů, kteří tu provozovali svou ilegální činnost.

Celá soustava byla pečlivě zabezpečena před odhalením a Velká rada Akonanů ji považovala za svůj nejdůležitější opěrný bod ve sféře vlivu Bluesanu. Ablebur pak ztělesňoval naděje Akonanů na dobytí Východní strany Mléčné dráhy, odkud pak chtěli všemi silami zaútočit na Pozemšťany.

Obrovské rudé slunce soustavy Usuthan obíhalo osm planet a Akonané vybudovali opěrné body na třetí a čtvrté z nich. Ableburův hlavní stan byl na Usuthu, třetí planetě. V tomto horkém a pustém světě se Akonané mohli pohybovat bez ochranných oděvů a také gravitace byla v mezích normálu, Ablebur byl s tímto prostředím spokojen, ačkoliv na pohodlí hodně dal. To mu ovšem nebránilo v případě nutnosti se rychle přizpůsobit i velmi obtížným podmínkám a nečekaným zvrátům.

Velitel Akonanů opustil svou malou privátní místnost a vyšel do pracovny. Za skleněnou stěnou se rozprostírala poušť, kterou zapadající slunce zbarvilo do ruda. Potom jeho zrak padl na betonovou startovací dráhu a mimoděk ji sledoval až k sedmi kulovitým vesmírným lodím, které tu teď kotvily. Vedle těchto ocelových obrů všechny pozemní stavby vypadaly nicotně. Ablebur si vzpomněl na časy, kdy se kosmodrom táhl až k dvě stě mil vzdáleným horám.

Nicméně právě zde, v tomto malém proskleném domě bylo strategické centrum celé soustavy, ne-li celé Východní strany a

existence tohoto centra byla podmínkou, že se plány Akonanů budou moci uskutečnit. Z tohoto místa se Ablebur mohl spojit se všemi Akonany v celé soustavě. K ruce měl tři pomocníky, kteří teď čekali na jeho rozkazy.

Ablebur vypadal asketicky, jemné černé vlasy mu padaly přes vysoké čelo, pleť měl hedvábně snědou jako všichni Akonané, štíhlé ruce s dlouhými prsty. Na nehtech měl vyryty symboly Akonanů. Ty rytiny se musely časem obnovovat. Jeden věhlasný umělec v tomto oboru byl sem vyslán až z Modré soustavy jen za tímto účelem. Pozemšťané se posmívali tomuto podivnému zvyku, ale Akonané na něm lpěli.

Ablebur usedl ke svému stolu a znepokojeně si prohlížel jeho desku, hledal stopy prachu. Při písečných bouřích na Usuthu jemný prach pronikal dokonce do tohoto skleněného paláce, jak se mu obecně říkalo. Je zajímavé, jak snadno si člověk zvykne na cizí prostředí, pokud ovšem chce, uvažoval.

Jeho spolupracovníci se zahloubali do své práce. Věděli, že nemají obtěžovat, pokud je velitel sám neosloví. Stmívalo se a fotobuňka automaticky zapnula světlo. Po betonové dráze projelo univerzální vozidlo. Ablebur to vše mechanicky registroval, přesně a lhostejně jako stroj.

Ticho v místnosti bylo přerušeno zvukovým signálem a než se Ablebur otočil už se rozsvítila jedna z řady obrazovek. Objevil se obličej jednoho z velitelů lodí. Důstojník se neodvažoval nějak projevit svou netrpělivost, ale Ablebur na něm poznal, že je rozčilen.

„Nuže, Troate?“ zeptal se velitel.

„Objevila se vesmírná loď Tentrů a kapitán žádá o povolení přistát na Usuthu,“ odpověděl důstojník a v koutcích úst mu nervózně škubalo.

Tentrové byli tím národem Bluesanů, který opanoval tento sektor Východní strany. Před několika dny svedli zuřivou kosmickou bitvu v soustavě Simban, vzdálené osm set světelných let. Přes tuto úctyhodnou vzdálenost citlivé přístroje Akonanů zaznamenaly energetické výboje až tady. Ablebur se o války mezi Bluesany

nestaral, konec konců Akonanům mohlo jen prospět, když se Bluesané vyvraždí mezi sebou.

„Co kapitán chce?“ zeptal se po krátké odmlce.

„Jeho loď je skoro zničena,“ hlásil Troat. „Kapitán se domnívá, že v Simbanské bitvě se angažovali i Pozemšťané. Víc prozradit nechce. Jsem přesvědčen, že chce vyměnit informace za povolení k přistání.“

„Závěry přenechte mně,“ odsekl Ablebur. „Jak se jmenuje?“

„Tan-Pertrec.“

„Přistání povoluji, sdělte to kapitánovi,“ rozhodl Ablebur a přerušil spojení. Věděl, že jeho rozkaz bude splněn. Zpráva o objevení se Pozemšťanů v soustavě Simban mu starosti nedělala. Bylo lhostejné, zda jsou osm set nebo osm tisíc světelných let vzdálení. Podstatné bylo, že o tomto opěrném bodu nevědí a vrchní velitel si byl jist, že se o něm ani nedovědí. Ostatně tušil, že se nemohlo jednat o velký počet lodí Pozemšťanů. Od té doby, co Rhodan zmizel měli všude potíže a museli převážnou část svého kosmického loďstva rozmístit na strategicky nejvýznamnějších místech ve Vesmíru.

Ablebur nejenže nepovažoval za nutné vyhlásit poplach, ale ani se nezabýval vypracováním nějakého plánu. Byl si jist, že na to bude dost času, až si promluví s Tan-Pertrecem. Znal ho. Akonané dodávali Tentřům zbraně, ostatně stejně jako Pagerům, se kterými teď Tentrové bojovali. Ablebur se usmál, tato skutečnost ho pobavila pokaždé, když na to pomyslel. Bylo dobře, že Bluesané opět začali bojovat mezi sebou.

Slunce už zapadlo a kosmodrom byl uměle osvětlen. Ozářený povrch připomínal světelné moře z něhož se zvedaly tmavé útesy kosmických lodí. Technici na přistávací ploše vypadali na tu vzdálenost jako pohyblivé černé tečky.

Za chvíli Troat hlásil, že Tan-Pertrec je připraven k přistání, byl však stále stejně nervózní. „Co je s vámi?“ chtěl vědět Ablebur, kterému to neuniklo. „To už není loď, ale pouhý vrak,“ vyhrkl velitel strážního oddílu. „Každá maličkost ji může proměnit v bombu.“

Ablebur přikývl, chladně se usmál, řekl: „Na to jsem myslel“ a potom přerušil spojení. Troat byl zklamán, doufal, že Ablebur své

povolení k přistání odvolá.

Za okamžik kosmodrom ohlásil, že loď přistává. Ablebur vyšel na verandu. Horký vítr ho udeřil do tváře a donesl k němu sotva znatelný, neidentifikovatelný pach. Popošel k osvětlenému prameni. Šumění vody přehlušovalo ostatní zvuky. Ablebur pozoroval jiskrný proud, dokud silný hřmot nepřehlušil šumění vody. Uchýlil se zpět do skleněného paláce a sotva zavřel dveře hřmot se proměnil v pronikavý pískot.

Dvěma kroky byl Ablebur u kontrolního pultu, strhl plombu a stiskl tlačítko všeobecného poplachu. Jeho pomocníci vyletěli ze židlí a hrnuli se ven. Hlavy zvrácené dozadu pozorovali loď se strašidelně vyjícím pohonem. Ablebur to předvídal, ten vrak mohl každou chvíli vybuchnout. Z rozlehlých podzemních hal však už vyjížděla záchranná vozidla a směřovala k nejvíce ohroženým místům. Najednou všude bylo plno světla a hluku, po nočním klidu ani památky.

Zničehonic hluk opadl, ječící Tan-Pertrecova loď zmizela za hřebenem hor a Ablebur si oddechl. Doufal, že se přistání zdaří.

Objevila se znovu už těsně nad zemí, zabočila v úhlu skoro 180 stupňů, přehnala se sídlištěm, kde pobořila tři domky, asi míli se šinula nad pouští a konečně zastavila těsně před přistávací dráhou, jen tak tak, že se nepřevrhla. Aspoň na pěti místech se z ní kouřilo a tu a tam šlehaly plameny. Z různých stran se k ní rozjely hasičské vozy s ječícími sirénami a objevily se vrtulníky záchranné služby. Dusící pěna obalovala trup doutnajících lodí diskovitého tvaru a záchranáři byli připraveni okamžitě pomoci každému, kdo vystoupí z vraku.

Zanedlouho bylo jasné, že nebezpečí výbuchu je zažehnáno. Škody, způsobené tímto nouzovým přistáním byly značné, ale Ablebur věřil, že informace o tom, co se vlastně stalo v soustavě Simban, budou za to stát. Vydal rozkaz, aby kapitána okamžitě dopravili k němu, pokud je ovšem ještě naživu.

Asi za půl hodiny uslyšel příjíždět záchranku. Nejdříve z ní vystoupili dva Akonané a potom se vybelhal Tentr. Záchranáři ho chtěli podepřít, ale rázně je odstrčil. Ablebur se zamračil, pýchy

Bluesanů si příliš nevážil. Tan-Pertrecova uniforma byla nepoškozená a vypadalo to, že kapitán není zraněn. Ablebur marně pátral po něčem, co by mu mohlo prozradit stav Bluesanovy mysli.

Tan-Pertrec vystoupil na verandu, záchranáři za ním. Ablebur mu vyšel vstříc a oběma Akonanům rozkázal, aby

počkali ve voze, i když se mu nelíbilo, že si trosečník ponechal osobní zbraň u opasku. Na druhé straně se zdálo, že jeho vyzáblá postava se stěží drží na nohou v poryvech větru. Ablebur mu otevřel dveře a nechal ho jít prvního.

Tan-Pertrec sklesl do křesla, i když jeho tvar se vůbec nehodil k Bluesanově tělesné konstituci. V tomto okamžiku mu to zřejmě nevadilo. Ablebur zůstal stát.

„Zdravím Tan-Pertreca, čekatele na místo v Nejvyšším Tšeno,“ řekl poněkud prkenně v cizí řeči, považoval však za vhodné uvítat návštěvníka v jeho jazyce.

Tentrova ústa byla umístěna na krku a Ableburovi to vadilo, stěží se donutil dívat se na hosta, když mluvil.

„Nikdy se nestanu členem Nejvyššího Tšeno, ale tím se věru nemusíte trápit,“ odpověděl suše Tan-Pertrec. „Nestojím o to. Je to spolek bláznů, kteří jen dále šíří to, co jim vy a vaši pomocníci nabulíkujete.“

Alebura zamrazilo. Nečekal, že se setká s tak nebezpečným protivníkem. Tan-Pertrec pochopil pravdu a přišel mu ji říci přímo do očí. Podstoupil to riziko, i když dobře věděl, že Akonané po tomto prohlášení nikdy nepřipustí, aby se vrátil do vlasti.

Aleburův pohled bezděky sklouzl k Bluesanově zbrani a zalitoval své lehkomyšlnosti. Tan-Pertrec jistě nepřišel jen aby mu řekl, co ví. Přišel soudit, odsoudit a rozsudek vykonat. Přišel zabít.

Pozemšťané, za celou věcí vězí Pozemšťané, blesklo Ableburovi hlavou.

„Žádný strach, nezabiji vás,“ přerušil jeho úvahy návštěvníkův hlas.

Ta slova však jen zvětšila Aleburův zmatek. Nedokázal pochopit, co podivný host sleduje a tak se zeptal přímo: „Co máte v úmyslu? Je pravda, že té bitvy v soustavě Simban se zúčastnili také Pozemšťané?“

„Jistě, také Perry Rhodan a jeho arkonidanský přítel," pronesl bezvýrazně Tan-Pertrec.

„Rhodan!" vyjekl Ablebur. „Myslel jsem, že je mrtvý."

„To jsme si mysleli také," řekl návštěvník. „Potom mu na pomoc přispěchalo sto padesát lodí Pozemšťanů. Moje loď byla vlastně zničena, co zbylo je vrak. Pagery jsme zahnali, ale na Pozemšťany jsme nestačili. Zahnali jsme do pastí i Rhodana, na planetu Roost, ale na štěstí pro něj jsem se dopustil chyby, osudné chyby, a lodě Pozemšťanů zachránily jeho i jeho přátele."

„Jak poznání, že mi říkáte pravdu?"

„Přemýšlejte," odpověděl suše Tan-Pertrec. „Pozemšťané budou muset ještě nějaký čas zůstat v soustavě Simban. Jejich lodě překonaly nepředstavitelné vzdálenosti v neuvěřitelně krátkém čase a vyžadují..."

„Proč mi to povídáte?" ostře ho přerušil Ablebur.

Bluesan se předklonil, poklepal si rukou na pažbu zbraně a prohlásil: „K čemu by bylo, kdybych vás teď zastřelil a o chvíli později byl sám zastřelen vašimi muži? Musím vás dostat do situace, že váš opěrný bod bude ohrožen, jen tak mohu prospět svému lidu."

Ablebur se pohrdavě zasmál. „Disponuji více než osmi sty kosmickými loděmi a řada z nich patří mezi supertřídou mezi válečnými loděmi. Mimo to se už blíží obrovské dopravní loďstvo s příslušným bojovým zajištěním. Jak by nás mohlo ohrozit těch několik lodí Pozemšťanů? Tomu přece ani sám nevěříte. Naopak, to oni už ztrácejí spojení se svými základnami."

„Ale jsou to Pozemšťané!" vykřikl Tan-Pertrec a vyskočil. V jeho hlase zněla nenávist i respekt k nepříteli.

„Je čas zbavit se víry v zázračné schopnosti Pozemšťanů," řekl Ablebur se zřejmým despektem. „Najdeme způsob, jak zničit jejich lodě dokonce beze ztrát a Rhodan se stane našim zajatcem."

„O to mi právě šlo, můj úkol je splněn," tiše pronesl Tan-Pertrec. „Postarejte se o to, aby se posádka mé lodi dostala do vlasti. Nikdo z nich neví to, co jsem vám řekl."

Když to říkal, sáhl po zbrani a Ablebur bezmyšlenkovitě ucouvl. Návštěvník chvíli svíral zbraň v ruce, jako by váhal, najednou ji

prudce zvedl a prostřelil si hlavu. Neforemné tělo se zhroutilo na podlahu a zůstalo nehybně ležet. Akonanský velitel strnul a jen s největším úsilím opět nabyl svou obvyklou rovnováhu. Otevřel dveře a pokynul mužům ze záchranky. „Odstraňte ho!“ rozkázal a pokynul směrem k mrtvému. Nikdo se neodvážil položit mu nějakou otázku. Mrtvolu odnesli mlčky.

Ablebur navázal spojení s nemocnicí a sotva uviděl na obrazovce tvář primáře, bez okolků nařídil: „Nikdo z Bluesanů už nebude u vás ošetřen, bude s nimi naloženo jako s válečnými zajatci.“

Bylo zřejmé, že lékař chtěl nejdřív protestovat, ale rychle si to rozmyslel a mlčky sklonil hlavu. Ablebur se ledově pousmál a spojil se s centrálou záchranné služby a rozkázal okamžitě zastavit záchranné práce. Bylo mu jasné, že všichni svědci musí zmizet. Ablebur byl dokonalý počtář a ve svých výpočtech se nikdy nenechal ovlivňovat city. Natož když šlo o to, připravit Pozemšťanům drtivou porážku.

Ablebur chtěl být tím, kdo konečně zlomí vliv Pozemšťanů v celé Galaxii. Sto padesát jejich lodí musí být zničeno, a to exemplárně, aby to bylo výstrahou pro všechny. Čím déle o tom Ablebur uvažoval, tím byl spokojenější. V jeho hlavě se rodil plán, jak vlákat flotilu Pozemšťanů ze soustavy Simban do pasti. Ten plán neměl chybu. Byl vlastně bez rizika. Jako když si hrál s Metysy. Bylo třeba jen dostat Pozemšťany v pravý čas na pravé místo, a on už věděl, jak na to.

2.

Zásobovací důstojník křižníku LION měl problémy, to bylo patrné na první pohled, sotva za sebou zabouchl dveře kabiny a ukázal veliteli svůj obličej, zrudlý vzteky. Nadporučík Nome Tšato, Pozemšťan tmavé pleti, pomalu spustil své dlouhé nohy na podlahu a přivětivě ho uvítal.

„Už nemohu mlčet, pane,“ vybuchl Mulligan. „Už je tam zas!“

„Kdo a kde?“ zeptal se Tšato a prohrábl si kučeravé vlasy. „Mohl byste to vysvětlit srozumitelněji!“

„Kasom!“ vydechl Mulligan jméno ertruského experta USO a

vyslovil ho jako nadávku. „Už počtvrté jsem ho nachytal ve skladišti!"

„Přišel vás navštívit, co je na tom špatného?" klidně zareagoval kapitán.

„To, že po každé jeho návštěvě zmizela třetina zásob!" vykřikl Mulligan, kterého velitelova lhostejnost ještě víc podráždila.

„Po třech návštěvách by tam ale nemělo zbýt vůbec nic, ne? Pro co si tedy přišel po čtvrté?" poněkud unaveně se zeptal kapitán.

„Řekl jsem to obrazně, pane," zaúpěl poručík. „Faktem ale je, že Kasom plní naše zásoby. Spotřebuje víc, než celá posádka dohromady. Když jsem ho nachytal posledně, zavřel mě do chladicího boxu!"

„Mám dojem, že jste už ale dokonale roztál," poznamenal velitel.

„Prosím vás, pane, berte tu věc vážně," zaskuhral Mulligan. „Pokud ty loupeživé nájezdy nepřestanou, nemohu zaručit výživu posádky!"

„A jak jim chcete čelit?" se zájmem se zeptal kapitán.

„Právě, myslel jsem, že vy jako velitel..." zamumlal Mulligan a raději vycouval z kabiny. Tšato se chystal opět natáhnout, když se ozval reproduktor interkomu.

„Perry Rhodan u aparátu. Žádám všechny důstojníky z LIONU, aby se dostavili na poradu u admirála Nayhara."

Kapitán si rychle natáhl blůzu od uniformy a vyšel do chodby. Pár metrů od něj se u zdi krčila postava s náplastí na čele.

„Co tu děláte, Dane," podivil se kapitán.

Dan Picot, první důstojník na LIONU si oddechl se zřejmou úlevou, když viděl velitele. „Už jsem se bál, že je to zase Mulligan," vyrazil ze sebe.

„To se tu plížíte, abyste ho nepotkal?" chtěl vědět překvapený Tšato.

„Ano, pane, Mulligan mě nutí, abych něco podnikl proti Kasomovi, který plundruje naše zásoby," chrлил ze sebe první důstojník. „Ale to ode mne nemůže očekávat. Právě proti Kasomovi!"

„Vy jste ale Mulliganovým přímým nadřízeným," připomněl velitel. „Na koho by se tedy měl obrátit? Měl byste zvážít, co máte podniknout proti tomu Ertrusanovi."

V další cestě na můstek už pokračovali mlčky. Když dorazili, byla už místnost plná, sotva si našli místo. Z předsednického místa se zvedl Perry Rhodan a přívětivě všechny pozdravil.

„Jde o náš návrat do Sluneční soustavy," začal. „Všichni víte, jak je dnes napjatá situace v Impériu. Mí přátelé, Atlan a Reginald Bull a já, se musíme co nejdříve vrátit domů, abychom zachránili to, co se ještě zachránit dá. Vyskytly se však neočekávané obtíže. Informujte přítomné o nastalé situaci, admirále, prosím."

Tělnatý rodák z Epsalu se postavil vedle Rhodana. Jeho rty se usmívaly, ale oči zůstávaly smrtelně vážné.

„Moje lodi už několik měsíců nevycházejí z těžkých bojů a rychlých přesunů," konstatoval admirál. „I když se jedná o nejmodernější stroje, některá zařízení začínají vypovídat službu. Řeknu to na rovinu. Nemám k dispozici jedinou loď o níž bych mohl s jistotou říci, že dokáže bezpečně překonat obrovskou vzdálenost do domovského přístavu."

Většina důstojníků to tušila, přesto však většina přítomných byla viditelně zaražena tímto otevřeným prohlášením.

„Kolik času budete potřebovat k opravě strojů?" zeptal se Bully.

„Těžko říci, pane, ale pochybuji, že bychom to zvládli dříve než za patnáct dnů pozemského času."

A potom se přihlásil Tšato, Lev Tšato, a všichni zpozorněli. Picotovi bylo okamžitě jasné, že LION čekají perné chvílky.

„Ted' jsme tak padesát světelných let od Simbanu," začal Tšato pouhým konstatováním. „Naše loď na tom není lépe, než ostatní. Technici však už začali s opravami a pokud nám admirál Nayhar může poskytnout některé náhradní díly, pak LION bude připraven ke startu do Sluneční soustavy. Bude to vyžadovat jistá mimořádná opatření, vypnutí ochranného štítu a podobně, abychom ušetřili energii, pak to však dokážeme."

„Náhradní díly nejsou problém, kapitáne," ubezpečil ho admirál. „Váš návrh mi připadá rozumný. Rozhodnutí je ovšem na Perrym Rhodanovi. Co si o tom myslíte, pane?"

„Výborně," bez rozmýšlení zareagoval Rhodan. „Nadporučíku, je

na vás, abyste podnikl nezbytné kroky."

„LION, zase LION," zavrčel Picot Tšatovi za zády, sotva opustili velitelství. „Zasloužíme si dovolenou, a vy nás ženete do vesmírného maratónu, pane."

Tšato Picotovy stesky ignoroval. „Máme co dělat. Jsem rád, že dohlédnete na opravu poškozeného pláště, budu se muset věnovat dalším věcem."

Všechny stroje i ochranný štít byly vypnuty, Tšato vypracoval seznam potřebných náhradních dílů a poslal ho admirálovi. Zanedlouho se spojovací čluny vrátily i s řadou odborníků v čele s hlavním technikem Bactasem a práce na opravách se rozběhly plným tempem.

Právě v té době z pouštní planety Usuth, vzdálené osm set světelných let, odstartovala malá kosmická loď. Žádné přístroje flotily v soustavě Simban tento start nezaznamenaly. Vzdálenost byla příliš velká a loď příliš malá. Včasně zaměření akonanské lodi by mohlo mnoho změnit, nikdo však netušil, že už je naplánováno zničení flotily admirála Nayhara a plán se právě začal uskutečňovat...

3.

Co je to jméno? Pouhý zvuk, který se tak snadno zapomíná. Ostatně stejně jako jeho nositel.

Ablebur však v okamžiku, kdy vyslal malou kosmickou loď z planety Usuth, vepsal své jméno do dějin. V tu chvíli to snad netušil ani on sám. Až prolitá krev prosákla natrvalo do paměti Pozemšťanů a jejich spojenců a jméno Ablebur se stalo synonymem zrady a obludného vraždění.

Ablebur studoval mapu soustavy Usuthánu a byl spokojen. Byla to ideální past pro malé loďstvo Pozemšťanů. Akonanům stačilo počkat, až sem pozemské loďstvo dorazí, a potom dát povel osmi stům svých válečných lodí.

Ablebur věděl, jak sem Pozemšťany přilákat. Byli nesmírně citliví na podloudný obchod se zbraněmi a na pašeráky zbraní pořádali úplné hony. A právě teď bylo sto dvacet nákladních lodí z Modré soustavy

poblíž soustavy Simban. Na tom Ablebur založil svůj plán. Věděl, že Pozemšťané si nenechají ujít příležitost, zastaví transport Akonanů a budou v něm hledat zbraně pro Bluesany. Jejich lodě jsou však ve špatném stavu a nebude problém jim uniknout. Pozemšťané je budou sledovat a Ablebur bude moci v pravou chvíli udeřit ze zálohy a bez varování.

Kurýrní loď z Usuthu vezla Ableburův rozkaz veliteli konvoje, aby změnil trasu letu a co nejvíce se přiblížil soustavě Simban, aby ho Pozemšťané snadno zaměřili.

Byl to jednoduchý a bezchybný plán přesně podle Ableburova gusta. Jen ho mrzelo, že Tan-Pertrec se zastřelil. Byl chytrý a Ablebur by se mu rád pochlubil a dokázal, že Pozemšťané se dají vlákat do pasti úplně stejně, jako každý jiný. Jen se to musí umět.

Rozednívalo se a na spánek už moc času nezbývalo, ale Ablebur únavu ani necítil. Vidina velkého vítězství ho vzpružovala. Byl to dokonalý plán a k jeho uskutečnění nejspíš ani nebude muset opustit skleněný palác. Měl zde spojení se všemi akonanskými loděmi v soustavě Usuthan. Pokud nedojde k nějaké zcela nepředvídatelné události bylo by zcela zbytečné přemísťovat se na některou z válečných lodí. Překvapivým útokem ze zálohy by Akonané měli Pozemšťany zničit prakticky beze ztrát. Ablebur odhadoval ztráty na dvě, tři lodě.

Ablebur se spojil s Troatem, vysvětlil mu svůj plán a nařídil, aby ponechal po jedné hlídkové eskadře u Usuthu a Usuthronu. „Byl bych nerad, aby nějaká pozemská loď, která by náhodou unikla z pastí, bombardovala naše základny," zdůvodnil svůj rozkaz.

„K našim základnám žádná loď nepronikne," ujistil ho rozhodně Troat. „Strážní službu lze použít jinde."

„V Galaxii je nepočítané měst, která byla zničena jen kvůli takové chybě velitele," poučil ho Ablebur. „K útoku nám zcela postačí sedm set lodí. Polovina z nich Pozemšťany zadrží, ostatní vystartují z Usuthu o málo později. Psychologický šok bude možná nejdůležitější. Pozemšťané, bojující proti značné přesile, úplně ztratí hlavu, když ta přesila se náhle ještě zdvojnásobí."

To Troata přesvědčilo, Ablebur však přesto považoval za nutné dodat: „Kdokoliv podnikne něco na vlastní pěst, bude co nejpřísněji potrestán. Tan-Pertrecův osud dokládá, kam vede neuposlechnutí rozkazu. Pamatujte na to, Troate.“

Automatické vypnutí světel Ablebura upozornilo, že vstoupil do nového dne, aniž by ulehl.. Ukončil spojení, uchýlil se do své soukromé místnosti a chvíli se věnoval prohlížení své sbírky kamenů Metysů. Laskal se s nimi každé ráno. Nádherný lesk kamenů ho vždy potěšil. Jen ze zvyku otevřel box, kde v září křemíkové lampy měl Metys zpracovávat další kámen a vytřeštil oči v němém úžasu. Metys zmizel.

Ableburovi bylo jasné, že Metys se sám nemohl z boxu dostat, na to by nestačil. Musel ho tedy někdo vyndat, ale kdo?

Že by to udělal někdo z jeho tří pomocníků připadalo Ableburovi absurdní. Kvůli několika kamenům by to nikdy neriskovali, protože věděli, že hypnovýslech by odhalil pravdu během několika hodin. To platilo i o ostatních možných ziskuchtivých zlodějích. Čím déle o tom Ablebur uvažoval, tím méně pravděpodobné se mu zdálo, že Metyse někdo ukradl.

Ablebur si náhle uvědomil, jak nedostatečné vědomosti mají o těchto bytostech. Je opravdu vyloučeno, že by se Metys dostal sám z boxu? Byla to záhada. Akonah začal pátrat po Metysových stopách po celé místnosti, nic však nenašel. Ten tvor jako by se vypařil. Jediné dveře z místnosti vedly do pracovny, kde stále někdo byl. Navíc by Metys zemřel už po několika hodinách, kdyby nebyl ozařován křemíkovou lampou. Vládne snad ta bezbranná bytost nějakými tajemnými silami? Celá věc byla stále záhadnější.

K smíchu! Časem se to tajemné zmizení zcela přirozeně vysvětlí, v duchu se okřikl Ablebur. Teď nebyl čas na přemýšlení o hloupostech. Vyšel do pracovny a rozhlédl se po spolupracovnících!. Nikdo nejevil známky nervozity, všichni byli zabrání do práce. Přes své předsevzetí se Ablebur neudržel a řekl: „Metys je pryč.“

Působilo to jako bomba. Všichni se k němu otočili a najednou začali mluvit jeden přes druhého.

Ablebur je umlčel pohybem ruky a suše oznámil: „Nechám vás podrobit hypnovýslechu.“

„Samozřejmě jsme připraveni, veliteli, ale nezapomínejte, že do paláce má přístup mnoho dalších osob,“ upozornil jeden z jeho pomocníků.

„V noci ne, poplachové zařízení vylučuje, že by sem pronikl někdo zvenčí,“ namítl Ablebur. „Přesto je Metys pryč. Buď se osvobodil sám, nebo ho někdo ukradl a zlodějem může být jen někdo z vás.“

Všichni začali protestovat, ale bylo zřejmé, že mají strach. Ablebur byl znám tím, že tvrdě trestal každé provinění a k tomu, aby někdo upadl do nemilosti, mnohdy stačilo pouhé podezření.

„Poskytnu zloději čas do západu slunce,“ přerušil jejich vysvětlování Ablebur. „Pokud bude Metys vrácen na místo, nebudu nic vyšetřovat.“

4.

Hlavní technik Bactas připomínal naducaného čmeláka, jak tak visel u praskliny v kopuli. Nebyl větší než Picot, ale dvakrát tak široký. V beztížném stavu se však pohyboval lehce a obratně. Trhlinu bylo třeba rozšířit, aby se dala vyměnit vyhořelá elektroinstalace. Vše potřebné technik klidně nesl na zádech. K ruce měl ještě další tři techniky. Když uviděl Picota, snesl se k němu.

„Vidím, že jste už udělali kus práce, pane,“ řekl s úsměvem Bactas. „Ale s opravou hlavního energetického bloku ještě budou potíže. Bez Nayharových odborníků bychom to během tří dnů rozhodně nezvládli.“

Technici vlekli náklad vázící snad tunu, ale zde, ve volném prostoru, to nehrálo roli. Neuvěřitelně rychle rozšířili otvor v plášti a začali pracovat na opravách, Bactas se k nim opět připojil. Když byli hotovi, překryli otvor připraveným plátem. Teď přišla Picotova chvíle. Natáhl kabel bezkyslíkového svařování a přešel svářečkou po obvodu plátu a kov se vtavil do pláště. Zbývalo svar začíslit. Jeden z techniků už kontroloval měřicí aparaturou kvalitu svaru.

„Hotovo,“ řekl spokojeně Picot a spolu s Bactasem se vrátil do lodi.

Odložil přilbu, svlékl ochranný oděv, protáhl se a prohlásil: „Dám si pauzu.“

„Kdy začnete pracovat na hangáru?“ chtěl vědět Bactas.

„Venkovní práce máme prakticky...” začal Picot, ale přerušil ho poplachový signál. Oba strnuli. Jekot sirény se opakoval ještě dvakrát a Picot si oddechl.

„Nic vážného,” usoudil. „Pravděpodobně nějaká menší nehoda uvnitř lodi.”

„Obávám se, aby se tu neobjevily nepřátelské lodě, LION je zcela bezmocný,” strchoval se Bactas.

Picot to přešel mávnutím ruky a zamířil na můstek. Kvůli vyřazení energetického systému nefungovaly ani antigravitační šachty a Picot musel po schodech. Šel klidně, jeho klid však vyprchal, sotva vstoupil na velitelské stanoviště. Perry Rhodan, Atlan a admirál Nayhar by sem nevážili cestu kvůli drobné nehodě.

„Jde zřejmě o konvoj, doprovázený jen několika bitevními loděmi,” říkal právě admirál.

Napětí viselo ve vzduchu i když se tito zkušení velitelé skvěle ovládali.

„Proč se ale tenhle transport objevil tak blízko Simbanu?” zeptal se Rhodan.

„Zničili jsme vojenské sklady ještě dřív, než jsme dorazili do soustavy Simban,” upozornil Tšato. „Možná jde o zásilku, určenou pro tyto planety, pane, a Akonané teď nevědí, kam ji mají směřovat a hledají přímý kontakt s Bluesany v tomto sektoru.”

„To zní rozumně, pane,” podpořil ho admirál.

„Jste přesvědčeni, že vaše lodě jsou schopny akonanské pašeráky zastavit?” otázal se Atlan.

„Určitě, pane,” ujistil ho Nayhar. „Konec konců, stačí překonat vzdálenost sotva padesáti světelných let, a to pro nás není problém i když jsou naše lodě ve špatném stavu. Naše palebná síla však určitě přesahuje sílu nepřítele aspoň desetinásobně.”

Nayharova flotila byla součástí sil USO a podléhala Allanovu velení, proto Rhodan do hovoru nezasahoval. Aspoň tak si to

vysvělloval Picot.

„V konvoji je aspoň šlo dvacet nákladních lodí," řekl zamyšlené Atlan. „Jeho kapacita stačí pro přepravu nejmodernějších zbraní pro celé loďstvo Bluesanů. Tedy smrt pro bezpočet Pozemšťanů. Pokud ten náklad zajistíme, bude to poprvé, co Akonany dopadneme při činu. To povede buď k tomu, že konečně přestanou se svými čachry, nebo budou vyloučeni z Impéria a vypukne válka."

„Co se ale stane, když velitel konvoje odmítne kapitulovat?" chtěl vědět Reginald Bull.

„Přes ztráty, které jsme utrpěli, máme přes sto čtyřicet bojeschopných lodí," zareagoval netrpělivě admirál. „Můžeme je obklíčit a žádný Akonan není takový blázen, aby se za těchto okolností pustil do boje."

„Takovou příležitost si nemůžeme nechat ujít," přerušil diskusi Atlan a zvedl se. „Rozkazuji, aby admirál Nayhar konvoj zastavil, přinutil k přistání na neobydlené planetě, vyložení a zničení všech zbraní."

„Provedu, pane!" řízně odpověděl admirál.

Celé vedení opustilo LION a vrátilo se na vlajkovou loď ALORA. Picot však neměl dobrý dojem z celého jednání. Akce se LIONU netýkala, musel zůstat na místě, ale zcela osamocen a bezbranný. Co by ho však mohlo ohrozit? Picot o ničem nevěděl, přesto měl pocit, že tu něco nehraje. Nejspíš jsou jeho obavy zbytečné, vždyť všichni věří ve snadné vítězství USO.

„Co si o tom myslíte, pane?" zeptal se Tšata, který tu jediný zůstal.

„Že LION zůstane jako nahý v trní," odsekl kapitán.

„Právě," zaradoval se Picot. „Úplně mě děsí jak snadné to vypadá s tím konvojem. Bojím se, když mi něco z ničeho nic padá do klína."

„Snad je to tím, že se nám nic takového nepřihodilo, Dane," míní Tšato.

„Máte jistě pravdu, jako vždy, pane," odpověděl Picot, ačkoliv přesvědčen nebyl. Vbrzku se jeho obavy měly naplnit vrchovatou měrou.

Admirál Role Nayhar pozoroval pohyb akonanského svazu na obrazovce. ALORA letěla v čele flotily a admirál ještě netušil, že ji vede do záhuby. Něco ho však zarazilo. Velitel konvoje si musel být buď až nepochopitelně sebejistý, nebo úplný blázen. Nakonec usoudil, že Akonané prostě nečekali v odlehlé části Východní strany tak silnou pozemskou flotilu a spokojeně se usmál.

O to větší bude jejich překvapení, když pochopí, že jim vstříc neletí Bluesané, a o to snáze kapitulují. Možná, že se s tím vysvětlením spokojil tak rychle i proto, že už dlouho prahnul po tom, pomstít se zrádným Akonanům za těžkou porážku, kterou mu přivodili. Bylo to osudné.

Právě v okamžiku, kdy chtěl dát svým lodím povel k obklíčení konvoje však konvoj prudce změnil směr.

„Co to má znamenat!“ vykřikl vztekle.

„Třeba si uvědomili riziko setkání s neznámou flotilou,“ navrhl vysvětlení první důstojník ALORY, major Purgat.

Admirálovi nezbylo, než nechat náhle unikající konvoj sledovat. Zaměřovače ALORY ho za chvíli objevily o sto světelných let dál. Admirál byl zaskočen.

„Zdá se, že nás identifikovali, admirále,“ podotkl major. „Ale jejich lodě také asi nebudou v nejlepším stavu.“

Nayhara se zmocnil vztek. Myslí si snad ti zatracení pašeráci, že mu uniknou? Musel se rozhodnout okamžitě. Atlan byl na LIONU, se kterým nebylo možné navázat spojení. Všechny zdroje energie tam byly mimo provoz a opravy budou trvat ještě nejméně hodinu. Byl si však jist, že by šéf USO jeho rozhodnutí schválil. Pronásledovat!

Admirál Nayhar vydal příslušné rozkazy. Přesun v lineárním prostoru měl být proveden tak, aby možnost úniku konvoje byla prakticky vyloučena. Ukázalo se však, že velitel konvoje to předvídal. Zaměřovače, uvedené do provozu po přesunu, zjistily, že konvoj se přeskupil a je vzdálen dalších dvě stě světelných let.

„Jsou patrně zoufalí,“ usoudil major Purgat. „Couvli, ale dlouho to provádět nemohou, pane.“

Nayhar se vztekle kousal do rtů. Neměl v úmyslu se tak vzdálit od

soustavy Simban, když však tu akci začal, hodlal ji také dokončit. Pokusil se spojit s LIONEM, ale bezvýsledně. Rozhodnutí bylo zase jen a jen na něm.

„Pokračujte v pronásledování!" rozkázal.

Za chvíli se přiblížili konvoji na vzdálenost pouhých několika světelných let a admirál se právě chystal navázat spojení a kategoricky požadovat kapitulaci, když Akonané se opět ztratili z obrazovek. Flotila USO ztratila kontakt s nepřítelem. Bylo až nepochopitelné, jak Akonané předvíдали každý další její tah. Ještě horší však bylo to, že jí vnucovali složité manévry, které vyčerpávaly její energetické zdroje daleko více než spotřebovali oni sami. Vtírala se otázka, zda jejich zdánlivě nelogické pohyby byly skutečně diktovány slabostí nebo zoufalstvím, nebo realizací promyšleného plánu?

Purgatovi trvalo deset minut, než konvoj na obrazovce znovu objevil. „Zahrávají si," zavrčel vztekle major.

„Snad doufají, že jim Bluesané přijdou na pomoc, pane," nadhodil poručík Davirag, navigátor ALORY.

„Marné naděje!" vyhrkl admirál. „Bluesané mají ještě v živé paměti svou porážku v soustavě Simban a hned tak si znovu netroufnou."

Byla to pravda, ale Nayhar cítil, že tyto skoky v prostoru nejsou bezcílné a nabízená vysvětlení nedostačující. Přístroje ukázaly, že nepřítel je vzdálen na tři sta světelných let. „Co řeknete na tohle, majore?" zeptal se Nayhar.

„Možná, že doufají, že kvůli takové vzdálenosti to vzdáme," řekl už poněkud nejistě major.

„Možné to je, ale existují stovky stejně pravděpodobných možností," zamumlal admirál, přesto však nařídil další pronásledování.

„Jsou sotva sedmdesát světelných let od nás, dochází jim dech!" radostně vykřikl Purgat, když nepřítele objevil po dalším přesunu.

Admirála to tolik nepotěšilo. Zamyšleně se díval na přehledovou obrazovku a uvažoval. Byli v prostoru, kde hvězd bylo poskrovnu. V okruhu sta světelných let byl pouze jeden rudý obr a Akonané směřovali právě k němu. Byla to náhoda, nebo doufali, že právě tam

se jim dostane podpory od Bluesanů? Nayhar upozornil Purgata na tu hvězdu, tentokrát však ani on nedokázal najít přijatelné vysvětlení. Admirál se znovu pokusil o spojení s LIONEM a konečně měl štěstí.

„Vzdálili jste se příliš daleko, přes sedm set světelných let," prohlásil Atlan ještě dřív než Nayhar stačil cokoliv říci.

„Akonané nás zřejmě identifikovali a dali se na útěk," vysvětloval admirál. „Unikali nám stále většími lineárními skoky, naposledy však pouze jen o sedmdesát světelných let. Zdá se, že mají potíže."

„Došlo k bojovým akcím?" zeptal se vrchní velitel.

„Ne, pane. Mám dojem, že teď prchají k rudé hvězdě asi sto světelných let vzdálené, snad tam očekávají pomoc Bluesanů."

„Možná," připustil Atlan. „Rozhodně musíte s útokem Bluesanů počítat."

„Jistě, pane. Máme tedy v pronásledování pokračovat?"

„K rudé hvězdě, ale ne dál. Nechci, abyste úplně zničili loď."

„Rozumím, pane," odpověděl admirál a vydal příslušné rozkazy v duchu tohoto rozkazu. Přístroje ALORY začaly prozkoumávat gravitační pole rudého obra a zjistily osm planet, ale nezaměřily jedinou kosmickou loď. Admirál Nayhar nabyl dojmu, že Akonané si zvolili za cíl tuto soustavu z čirého zoufalství. Snad doufali, že na neobydlených planetách stačí vyložit a ukrýt zbraně.

Na pozemském kalendáři se psalo datum 13. února 2329, když admirál Nayhar vydal rozkaz své flotile k přesunu do soustavy Usuthan, tehdy ještě nepojmenované. Nikdo netušil, že toto datum bude černým písmem zaznamenáno v dějinách pronikání Pozemšťanů do vesmíru.

V poledním žáru se písek na pouštní planetě rozzhavlil jako plotna a nikdo, kdo nemusel, nevycházel z domu. V Ableburově skleněném paláci však perfektně fungovala klimatizace a vedro nikoho nesušovalo.

Metys byl zapomenut. Ablebur se plně soustředil na nadcházející bitvu. Zatím vše probíhalo přesně podle plánu: Akonanský konvoj prchal do soustavy Usuthan a flotila USO ho pronásledovala. Další

průběh událostí byl plně v jeho rukou. Ablebur nikdy nevěřil na náhodu či zásah vyšší moci, jen na dokonalé plánování, a události mu dávaly za pravdu. Představil si, jak budou Pozemšťané zuřit, až ztratí spojení se svou flotilou a ani se nedovědí, kdo ji zničil.

Z příjemného snění ho vyrušilo Troatovo zavolání. „Konvoj dokončil přesun a nalézá se v soustavě Usuthan," hlásil.

Pokud si myslel, že velitel bude nadšen, zklamal se. Ablebur si zaujatě prohlížel symboly, vyryté do nehtů, a teprve po chvíli se lhostejně zeptal: „Sledují ho Pozemšťané?"

„To zatím nemohu říci, veliteli," odpověděl viditelně rozčilený Troat. Ablebur dobře věděl, že Troat není sám, kdo je napjatý jako struna. Cítil, jak napjatě sledují obrazovku jeho tři pomocníci, ačkoliv se ani neohlédli. Sám zvažoval okamžik, kdy dá povel ke startu třem sům padesáti připraveným lodím. Zbýval poslední krok, aby se Pozemšťané dostali mezi dvě planety, na nichž jsou základny Akonanů.

„Konvoj dorazil do plánovaného bojiště a zpomalil," hlásil opět Troat.

„Jste připraven, Troate?"

„Ano, veliteli."

„Výborně. Jakmile se Pozemšťané objeví, zahájíte ústup. Mějte na paměti, že nepřítel vás zaměří a že bude očekávat útok z Usuthornu. Necháme ho vystřelit a potom dám povel ke startu flotile z Usuthu, která mu vpadne do zad."

„Už jsou tady, Ablebure!" zařval vtom Troat, který úplně zapomněl na subordinaci. „Na mou duši, letí přímo do pasti!"

„Výborně," pronesl s úsměvem Ablebur. „Začínáme, Troate."

Za několik sekund přes tři sta akonanských lodí opustilo gravitační pole Usuthronu. Všechny paprskomety bojových plavidel mířily do prostoru, kde se za chvíli musely nutně objevit lodě Pozemšťanů.

Admirál Role Nayhar nespouštěl oči z obrazovky, ale ani po vstupu do soustavy rudého obra nedokázal objevit nic znepokojivého. Naopak, akonanské lodě viditelně zpomalovaly.

„Vzdali to. Ani tady jim Bluesané nepomohou!" vítězoslavně zvolal major Purgat a admirál dal povel svým sto třiceti osmi lodím k přeskupení. Bylo třeba nepříteli obklíčit. Zároveň vyzval Akonany ke kapitulaci a konečně si mohl být jist, že jeho výzva byla přijata. Akonané už zřejmě nemohli uniknout. Pokud doufali, že v této neprozkoumané soustavě naleznou útočiště a podporu, museli být zklamáni. Vzdálenost mezi flotilou USO a pašeráky se už neměřila na světelné roky, ale na míle. Osm set tisíc mil, konstatoval admirál, když se podíval na přístroje.

Nayhar doufal, že k boji vůbec nedojde, převaha Pozemšťanů byla příliš zřejmá, chtěl ji však uplatnit pouze v případech nutnosti.

Uplynula minuta, ale odpověď na svou výzvu nedostal. Ačkoliv také jeho lodě zpomalily, vzdálenost mezi nimi a konvojem se stále zmenšovala. Ukazatel vzdálenosti se blížil k rysce šesti set, když zavyly poplachové sirény.

„Pane!" vyjekl zděšeně Purgat a zmlkl. Na obrazovce se náhle vyrojila spousta bílých teček a admirál pochopil, že konvoj byl pouhou vějičkou. Byli v pasti.

Naštěstí si to admirál uvědomil ve zlomku sekundy a okamžitě začal jednat.

„Přeskupit do obranné formace, zapnout ochranné štíty!" zakřičel do mikrofonu. Teprve potom začal odhadovat počet těch teček. Bylo to horší, než si myslel v prvním okamžiku: muselo jich být přes tři sta. Nepřátelské lodě se blížily rychle, pohybovaly se nejméně dvakrát rychleji než ALORA. Na útěk nebylo ani pomyšlení. Museli se postavit té drtivé přesile. Nayhar tušil, jak bude bitva probíhat. Doprovodné lodě konvoje se otočí a udeří na jeho flotilu z boku.

Vše se odehrávalo neuvěřitelně rychle. Flotila ztratila dvacet lodí ještě dříve, než si většina kapitánů vůbec uvědomila, co se vlastně děje. To vyvolalo zmatek, který se každou minutou stupňoval. Několik lodí se pokusilo uniknout na vlastní pěst, ale narazily na Troatovy hlídkové lodě.

Admirál zatím ztrácel čas. Vědomí neodpuštělné chyby ho na chvíli ochromilo. Ještě dalších patnáct lodí bylo zničeno, než dokázal

znovu převzít velení, přeskupit zbývající lodě a řídit palbu. Ani to však nebylo příliš účinné. Akonané se dokonale připravili. Admirál měl dojem, že jsou všude a nikde.

Teprve když se první nepřátelská loď proměnila v žhnoucí kouli po zásahu torpéda z ALORY se Nayharovi vrátila jeho sebejistota. Také podřízení kapitáni se vzpamatovali ze šoku a dovedně manévrovali. Zásahy Akonanů byly stále řidší a naopak útočníci ztratili během několika minut dalších deset lodí.

Admirál si byl vědom, že tuto bitvu nemůže vyhrát a veškeré své úsilí zaměřil k tomu, aby odvedl své lodi do bezpečí bez dalších větších ztrát. Ještě však nestačil vydat příslušné rozkazy, když se ozval zděšený Purgatův výkřik.

Nayhar se otočil k obrazovce, před kterou seděl major, a rozsah katastrofy mu byl jasný. Odzadu se k nim blížil další nepřátelský svaz nejméně o třech stech lodí.

„Prchejte! Bitva je ztracena," zařval admirál do mikrofону a ALORA okamžitě začala nabírat rychlost. Nepřátelské lodě byly však všude.

Oprava energetické centrály LIONU ještě nebyla dokončena, některé bloky však už fungovaly a zásobovaly energií aspoň můstek. Zaměřovače naskočily a sledovaly Nayharovu flotilu a nyní všichni přítomní mohli sledovat, co se odehrává ve vzdálenosti osmi set světelných let.

„Past!" zamumlal zničeně Atlan. „Nayhar je ztracen."

„Zatracení zrádci," vybuchl Bully. „Doufám, že Nayhar aspoň zničí spoustu jejich lodí, než ho dostanou."

„Dám mu rozkaz, aby se okamžitě stáhl, pokud se mu to podaří," prohlásil však rozhodně Atlan a vstal.

Konečně se pohnul také Rhodan, který se zatím nehybně díval na obrazovku. Oči se mu zúžily na pouhou šterbinu. „Ne, žádné spojení," řekl klidně.

„Chceš snad z Nayhara mít mučedníka?" rozčílil se Atlan.

„Nesmíš zapomínat na LION," vysvětloval stále klidně Rhodan,

aniž by odtrhl pohled od obrazovky. „Ještě nejméně den se nebudeme moci ani hnout. Akonané nutně zachytí náš signál, pokud navážeme spojení s admirálem, a snadno nás zaměří. A oni chtějí, aby se tahle bitva odehrála beze svědků, aby jim Terra nemohla vyhlásit válku. Počítají s tím, že žádná z Nayharových lodí neunikne a pokud zjistí, že v soustavě Simban je osamělá pozemská loď, která vše pozorovala, uspořádají na ni hon a my jsme ztraceni také. Ostatně pokud existuje nějaká možnost uniknout, Nayhar jí využije, nebude zbytečně obětovat lodí."

„Máš pravdu," sklíčeně přiznal Atlan. „Doufejme, že ani Nayhar se nepokusí navázat spojení."

„Tak se mi zdá, že v tomhle sektoru nám štěstí fakt nepřeje," rezignovaně poznamenal Reginald Bull. „Nedivil bych se, kdybychom se brzy znovu ocitli v zajetí, pro změnu Akonanů. Vedle nich mi ovšem Plophosani připadají skoro sympatičtí."

„Nemaluj čerta na zeď," přerušil ho Rhodan. „Akonané teď mají plné ruce práce, aby vyřídili Nayhara, než tu bitvu někdo zaznamená. O nás nejspíš nevědí."

„Promiňte, pane," ozval se nesměle Tšato, „Ale ty přesné reakce konvoje na Nayharovy pohyby... Nenasvědčují tomu, že o nás věděli předem?"

Rhodan se zamyšleně zadíval na velitele LIONU. Jeho slova dávala smysl. Tohle nebyla žádná improvizovaná akce. V té neznámé planetární soustavě, kde teď zuřila bitva, musela být velká základna Akonanů, která nemohla být vybudována bez souhlasu Bluesanů. Pokud jsou v tak přátelských stycích, je nejvýš pravděpodobné, že Bluesané informovali Akonany také o přítomnosti flotily USO v soustavě Simban i o tom, že právě tam je také Rhodan..

Rhodan udeřil pěstí do rozevřené dlaně. Ano, tak to muselo být.

„Jste na správné stopě, kapitáne," řekl Rhodan. „Konvoj byl pouhou volavkou, která nás měla vylákat do té neznámé soustavy, kde jsme měli být zničení."

„Bluesané!" vykřikl Atlan. „Potom ale Akonané vědí o naší přítomnosti tady. Nejspíš si ale myslí, že jsme na jedné z

Nayharových lodí a budou se pokoušet nás najít a dostat živé."

Všichni zmlkli. Jak dlouho potrvá, než zjistí, že tam nejsou? LION nemohla odstartovat, bylo však nebezpečné dokonce zapnout energetický ochranný štít. Zaměřit štít bylo možné i na vzdálenost mnoha světelných let...

Tšato se těžce zvedl a postavil se před Rhodana. „Myslím, že dokážu přimět lidi, aby si s opravami pospíšili," řekl a na rtech se mu objevil náznak úsměvu.

Rhodan mlčky přikývl a Tšato pospíchal za Picotem.

Picot pracoval s několika muži v hangáru. Když uviděl velitele, narovnal se, odhodil rukavice a řekl: „Potíže, pane?" Neznělo to však jako otázka.

„Máš pravdu, Dane," odpověděl unaveně Tšato a v rychlosti mu načrtl situaci. Picota to zřejmě vzalo. Bezděčně se podíval ke vstupu do hangáru, jako kdyby očekával, že se tam objeví nějaký Akonan.

„Já věděl, že budou potíže a že to bude ještě horší," prohlásil s jakýmsi truchlivým uspokojením. „Říkal jsem vám to."

„Všechno závisí na tom, jak rychle budeme hotovi s opravami," zdůraznil kapitán.

„Komu to říkáte, pane?" ohradil se Picot. „Pracujeme tu jako diví, nepřetržitě. Určité budeme hotovi dřív, než na můstku."

„To doufám," řekl Tšato. „Půjdu si ještě promluvit s Bactasem."

„K čemu? Je ho slyšet na sto honů, jak řve, všichni jeho chlapi dřou jako šílení," ujistil ho Picot.

„Musí pracovat rychleji, o hodně rychleji," suše oznámil velitel. Jeho pohled se však upíral na šedesátimetrový člun LION I z řady „Pulec" za Picotovými zády.

„Je LION I v pořádku?" změnil náhle téma Tšato.

„Jistě, nějaká oděrka na plášti, jinak nic," řekl překvapený Picot.

„Myslím, že mám nápad," zamumlal Tšato a stále zíral na člun, jako kdyby něco takového v životě nespatřil.

„Skutečně, pane?" zeptal se zdvořile Picot. Po pravdě řečeno Tšatovy nápady mu vždycky naháněly hrůzu. Většinou to znamenalo, že všem půjde o život. Jen tiše doufal, že velitel nechce vyrazit s tím

Pulcem do boje proti Akonanům. Na to byl Tšato šílený až dost. Naštěstí je tu Perry Rhodan, uvědomil si první důstojník, ten Tšatovým nápadům učiní přítrž. Picot si oddechl. Měl pocit, že mu právě někdo připsal několik let života.

Kapitán beze slova zmizel a ten tajemný nápad začal Picotovi zase vrtat hlavou. Nedokázal se soustředit na práci a nakonec dospěl k tomu, že ten bláznivý Tšato je schopen přesvědčit i samotného Rhodana. Bylo to tragické zjištění.

Šestnáct, sedmnáct, osmnáct. Nayhar sotva stačil počítat zásahy, které zaznamenávaly přístroje a promítaly na obrazovku. Ve vnějších pláštích vlnkové lodi muselo už být na dvacet trhlin, snad třetina posádky musela už být mrtva. Naštěstí nejdůležitější stroje, ukryté hluboko v lodi, dosud pracovaly.

Nayhar si nedělal iluze. Situace na ostatních lodích, které dosud bojovaly, musela být obdobná. Velitelé zaznamenali druhý akonanský svaz příliš pozdě. Lodě, které se pokusily o únik, se dostaly přímo do jeho zuřivé palby. Byla to zdrcující porážka a strašlivá lidská tragedie. Admirál byl k nepoznání. Byl to náhle zlomený muž, pouhý stín sebe sama. Ochraptěle vykřikl do mikrofону poslední rozkaz, ale věděl, že už ho málokdo může vykonat.

Jeho mozek však pracoval na plné obrátky, jako by v sobě objevil další, netušené zdroje. Nesoustředil se však na ztracenou bitvu, ale na LION. Akonané se nesměli dovědět, že Perry Rhodan je na nehybné lodi v jejich dosahu. Proto se ani nepokusil o spojení s LIONEM a naopak vyslal všeobecný signál nouze a zprávu o Rhodanově smrti na nesměřovaných hypervlnách. Dobře věděl, že se ztratí v hlubinách Galaxie ještě než ho zachytí lodě Pozemšťanů nebo jejich spojenců. Byla to zpráva pro Akonany a LION. Akonané měli být přesvědčeni, že Rhodan je mrtev, a LION upozorněn, že se nemá pokoušet o spojení.

Potom ALORA provedla skok, který admirál nařídil všem lodím flotily. Ve vzdálenosti šestnácti světelných let od bojiště se opět vrátila do normálního prostoru. V určeném sektoru však bylo sotva

pár lodí a admirál trpělivě vyčkával. Po chvíli však musel konstatovat, že šestatřicet lodí je konečné číslo. Ostatně počítal s tím, že se více než čtyřiceti lodím sotva podaří uniknout. Nebyl daleko od pravdy.

Všechny lodě byly těžce poškozeny a Nayhar musel pečlivě vybírat. Nakonec se rozhodl pro dva lehké křižníky, které byly v nejlepším stavu, jakkoli to bylo relativní.

„Přesunete se ke středu Galaxie a navážete spojení s některou pozemskou lodí," rozkázal oběma velitelům.

Oba protestovali a upozorňovali admirála na to, že rozkaz je nespelnitelný.

„Já vím, jak nepatrnou šanci máte, ale pokusit se o to musíte," pronesl Nayhar vyprahlým hlasem, zcela bez výrazu. „Jednomu z vás se to musí podařit."

Uposlechli. Byli však přesvědčeni, že nakonec budou sdílet osud zbytku flotily. Ten už neměl možnost úniku. Těžce poškozené lodě nebyly schopny rychlých přesunů na dlouhé vzdálenosti a bylo jen otázkou času, kdy je Akonané nebo Bluesané dostihnou a zničí.

Nayhar učinil, co mohl, a opět se zcela soustředil na problém LIONU. Doufal, že Akonané zachytili jeho zprávu o Rhodanově smrti, nebyl si však jist, že je to přiměje zastavit pátrací akci. Proto považoval za svůj hlavní cíl odlákat se zbylými loděmi Akonany od LIONU, a to i za cenu dalších ztrát. Neměl však žádný jasný plán, musel jednat podle situace.

Zaměřovače ukazovaly, že nepřátelské eskadry se rychle blíží. Bylo nepochybné, že budou pročesávat celý sektor ve snaze zničit každou pozemskou loď v tomto prostoru. Admirál dal povel k dalšímu skoku. Dokud pozornost Akonanů bude soustředěna na zbytek flotily, má ještě LION šanci. Bylo třeba vydržet aspoň tak dlouho, dokud LION nebude opraven.

5.

Na obrazovce se objevil zapšklý Troatův obličej. Velitel eskadry kývl na Ablebura a hlásil: „Hotovo, veliteli. Zbytky flotily jsou plánovitě ničeny."

Ten muž byl Ableburovi protivný. Ablebur však nikdy své pocity nedával najevo. Ani z Troatovy zprávy neměl takovou radost, jakou by čekal. Patrně to vítězství bylo příliš snadné a chybělo mu napětí těch neopakovatelných chvil, kdy výsledek boje je na vážkách a všechno záleží na bleskových rozhodnutích.

„Několik lodí Pozemšťanů je na útěku," dodal Troat a v jeho hlase byl cítit strach z Ablebura.

„Nemusíte je pronásledovat," řekl naprosto klidně Ablebur. „Už nejsou nebezpeční. Pokud je nezničí Bluesané, tak jako tak nám padnou do rukou."

Troat pookřál, vlastně je to slabé slovo, najednou byl na koni a další zprávy přímo chrлил. „Máme přes šest set zajatců, které podle vašeho rozkazu dopravíme na Usuth."

„Je mezi nimi Perry Rhodan?" vyštěkl Ablebur. Troat by však musel být mnohem citlivější, aby postřehl napětí ve velitelově hlase. Pro něj byl prostě arogantní a žádné odstíny nevnímal.

„Ne, pane," odpověděl poněkud zaraženě Troat. „Ale jistě jste zachytil nouzové volání Pozemšťanů. Bylo tam jasně řečeno, že Rhodan a další uprchlí zajatci z vedení USO v bitvě zahynuli."

„Taková zpráva neodpovídá mentalitě Pozemšťanů," namítl suše Ablebur.

„Byli ale zaskočení a jistě si nemysleli, že jsme schopni jejich zprávu zachytit," hájil své stanovisko Troat.

„To brzy zjistíme, pošlete sem ty zajatce co nejdříve," odsekl Ablebur.

Spojení bylo přerušeno a Ablebur se uvolnil. Přímhouřenýma očima se díval na poušť za skleněnou stěnou a přemýšlel o zprávě, vyslané Nayharem. Věřil jí jen zpola. Bylo právě tak možné, že byla vyslána jen proto, aby Akonané přestali pátrat po Rhodanovi, zatím co on se pokouší uniknout. Pouze hypnovýslech zajatých důstojníků mohl vnést jasno do této otázky. Byla to drsná metoda, ale Ablebura nezajímalo, jak ji zajatci snesou.

Zvedl se ze židle a vyšel ven. Vzduch byl prosycen zvířeným drobným pískem, po přistávací ploše se pohybovaly čistící stroje a

odhrnovaly písek do stran. Každodenní úmorná práce.

„Přejete si vůz, pane?" zeptal se podřízený, který čekal na terase.

„Ne. Zajedete do nemocnice a přivezete přístroje pro hypnovýslech, to je vše," nařídil Ablebur.

„Mám přivést také lékaře?" zeptal se přesto podřízený.

„Pokud to bude nutné tak vám to včas řeknu," sjel ho Ablebur.

Podřízený zrudl a rychle odběhl k vozidlu. Ablebur se rozkašlal, suchý vzduch venku mu nedělal dobře, a vrátil se do skleněného paláce. Přizpůsobil se. Najednou ho však napadlo, jak rychle poušť zahladí všechny stopy po jejich pobytu, jakmile Akonané opustí Usuth. Nebyla to příjemná myšlenka. Posadil se a netrpělivě čekal na zajatce. Přivřel oči a představil si je. Byli pyšní, všichni byli pyšní, dokonce i ti zbabělci mezi nimi. Pyšní jako Tan-Pertrec.

Potom si vzpomněl na Metyse a zašel do své soukromé místnosti. Metys se však neobjevil. Jen to pomohlo ukrátit čas čekání, protože když se vrátil do pracovny už viděl přistávat loď se zajatci. Také podřízený s přístroji pro hypnovýslech byl už zpátky a čekal na dovolení odejít. Ablebur zběžně překontroloval zařízení a propustil ho. Potom se obrátil na své tři pomocníky: „Během hypnovýslechu mějte zbraně připraveny k výstřelu!"

Ablebur nic neponechával náhodě, zvláště když šlo o Pozemšťany.

V příštím okamžiku před palácem zastavil vůz, ze kterého nejdříve vyskočil Troat, po něm dva ozbrojení strážci, kteří donutili vystoupit také tři Pozemšťany. Vysoký, tělnatý Troat s trvale ustaraným výrazem vešel jako první. Ozbrojenci zatím popoháněli zajatce, kteří nijak nespěchali. Podle očekávání Ablebur nedokázal z jejich výrazu nic vyčíst. Jen z pohledů vycítil nenávisť.

Ablebur stál uprostřed místnosti a ovíval se nějakou složkou jako vějířem. Příchozí se zastavili pár kroků před ním. Mlčení se protahovalo a Troat viditelně znervózněl. Teprve potom Ablebur promluvil.

„Dobrý den, pánové," oslovil cizince v interkosmu, zdvořile, ale bez nejmenšího náznaku vlídnosti. „Jste tady, abyste odpověděli na

několik otázek. Záleží na vás, jak dlouho budete váhat s odpověďmi."

Nikdo nezareagoval a Ablebur pokračoval: „Jelikož mezi Modrou soustavou a Terrou není válečný stav, jistě pochopíte, že s vámi nebudeme jednat jako s válečnými zajatci."

Drobný Pozemšťan se ironicky ušklíbl a prohodil: „Budeme se považovat za hosty pirátů."

„A každý pirát má jistou volnost jednání," navázal nevzrušeně Ablebur. „Jsou různé metody hypnovýslechu, bezbolestné i velice bolestivé, rychlé i pomalé. Přístroje, které tu teď vám zaručují bezbolestný výslech, působí-li však déle než deset minut vyslýchaný pozbude svých duševních schopností."

Drobný Pozemšťan postoupil o čtyři kroky k přístroji a pět mužů na něj okamžitě zamířilo. Nevšiml si toho.

„Jsem major Aitken," prohlásil. „Můžete začít u mne."

„Vaše loď vyslaly signál nouze a oznámily, že Perry Rhodan je mrtev. Je to pravda?" zahájil výslech Ablebur.

„Ano," odpověděl major.

„A jste si jist, že při hypnovýslechu svou výpověď nezměníte?"

„Samozřejmě."

Ablebur majorovi pokynul, aby se posadil k přístroji, upevnil mu snímače na paže a nohy a přisunul mu před obličej hypnozrcadlo. Aitken ho pozoroval beze stopy strachu.

Ablebur nespíchal, pomalu překontroloval celý přístroj a upevnění snímačů a teprve potom pokynul Troatovi, aby přístroj zapnul. Na rozdíl od Ablebura byl Troat viditelně napjatý a nesklonil zbraň ani když přístroj zapínal.

Najednou se Aitken prudce naklonil dopředu, Troat uskočil a už by vystřelil, nebýt velitelského Ableburova gesta. Majora držel jen popruh, kterým byl přivázán k sedadlu. Hlava se mu uvolnila a brada sklesla na hrud'. Byl mrtev.

Ablebur se o tom přesvědčil stejně důkladně jako dělal všechno. Tentokrát mu to pomáhalo zakrýt vztek, který se ho zmocnil. Pozemšťan ho přelstil a unikl výslechu. Nejspíš měl v ústech kapsli s jedem.

Ablebur přistoupil ke dvěma zbývajícím zajatcům a zasyčel: „Spáchal sebevraždu, že?”

„Ano,” odpověděl jeden z mužů.

„Jed?” zeptal se Ablebur.

„Ne, někteří důstojníci ozbrojených sil USO jsou schopni silou vůle zastavit srdeční činnost,” zněla odpověď.

„Nechci slyšet žádné pohádky!” zařval Ablebur. Muž pouze pokrčil rameny.

Troat zatím uvolnil mrtvé tělo ze sevření popruhů a odtáhl ho stranou.

„Posad'te se!” rozkázal Ablebur. Pozemšťan uposlechl, aniž by mu věnoval jediný pohled. Tentokrát Ablebur přenechal přípravu k výslechu Troatovi a sám pouze zapnul přístroj. Trvalo však několik minut, než dostal první odpověď na své opakované otázky.

„Jméno?” řekl Ablebur po několikáté a muž konečně odpověděl.

„Daniel Gwendolyn.”

„Jste důstojníkem USO?”

„Ano.”

„Je pravda, že někteří důstojníci USO jsou schopni spáchat sebevraždu pouhou silou vůle?”

„Ano, ale není jich mnoho.”

„Vy k nim nepatříte?”

„Ne.”

K další otázce se Ablebur nedostal, protože se za jeho zády ozval nějaký hluk. Poslední zajatec totiž uchopil Troatovu zbraň za hlaveň a zvedl ji. Rozpoutal se zápas. Ablebur byl skokem u zajatce a prudce ho zezadu udeřil. Muž se zhroutil a v pádu strhl i Troata, který automaticky stiskl kohoutek. Muž byl mrtev a Troat se těžce zvedal.

„Nemehlo,” pohrdavě vyštěkl Ablebur. „Měl jste hlídat zajatce, ne sledovat výslech. Vypadněte a počkejte na mé rozkazy venku.”

Ablebur se vrátil k výslechu: „Padl První administrátor v bitvě?”

„Ne.”

Teď už šlo všechno ráz na ráz, vyslýchaný podlehl hypnóze. „Kde je?” „Na křižníku LION.” „Kde je LION?” „V soustavě Simban.” „Co

má LION za úkol?" „Dopravit Rhodana na Terru." „Kdy?" „Jakmile budou dokončeny opravy." „LION je tedy poškozena?"

„Ano."

Ablebur šel ke svému stolu a posadil se. Musel ty informace zvážít. Nejdůležitější bylo, že stále ještě měl šanci zajmout nejdůležitějšího muže Impéria. Bylo ale nutné pečlivě promyslet postup. Netrvalo to dlouho. Ablebur uvažoval a jednal rychle. Za okamžik už navázal spojení s Troatovým zástupcem.

„Okamžitě vyrazíte se stovkou lodí do soustavy Simban," rozkázal. „Tam vypátráte poškozený nepřátelský křižník na jehož palubě je Perry Rhodan. Rhodana a další vůdčí představitele Impéria zajmete."

„Ale Troat..., " pokusil se cosi namítnout důstojník, ale Ablebur ho umlčel.

„Teď je drahá každá minuta, musíte vypátrat ten křižník než tam dokončí opravy a budou v stavu vyrazit ke svým základnám. Troat poletí za vámi," vysvětlil Ablebur a podle svého zvyku okamžitě přerušil spojení.

Potom vstal a vypnul přístroj pro hypnovýslechy.

„Vstaňte, Gwendolyn, je po všem," vyzval svého zajatce.

Pozemšťan se probral z hypnózy, zvedl hlavu a zadíval se na Ablebura pohledem plným nenávisti. Ruce se mu sevřely v pěsti. Ablebur bezděky couvl. Pozemšťan byl v této chvíli zcela nevypočitatelný.

„Co jsem prozradil?"

Ablebur se už opět dokonale ovládal. „Všechno, naše lodě právě odstartovaly aby zajaly Perryho Rhodana," řekl a pásl se na zajatcově zoufalství.

Gwendolyn se zvedl a mátožně šel ke dveřím. Tam se však zastavil a vyhrkl: „Terru nikdy neporazíte."

„Ale ano," řekl Ablebur a pokynul jednomu ze svých pomocníků. Ten vystřelil a zajatec padl.

„Odstraňte ty mršiny," štítivě pronesl akonanský velitel.

LION ovšem nebyla přímo v soustavě Simban, ale ve vzdálenosti padesáti světelných let od ní. Ablebur se při výslechu dopustil chyby,

správně předpokládal, že řadový důstojník nebude znát přesnou polohu LIONU, ale opomenul se zeptat, zda je křižník uvnitř soustavy nebo jen poblíž. Průzkumné lodě Akonanů proto začaly pátrat jinde než měly a posádka LIONU zaznamenala akonanský svaz dřív, než byla bezprostředně ohrožena.

„Tak už jsou tady," zamumlal Rhodan. Na můstku byl spolu s ním pouze Atlan a kapitán Tšato, všichni ostatní pomáhali při opravách.

„Počítal jsem s tím," prohlásil Atlan. „Nayharova zpráva byla příliš průhledná."

„Spíš si myslím, že se zmocnili zajatců," namítl Rhodan. „Hypnovýslech nevydrží nikdo. Teď hledají LION."

„Pokud nás objeví, je po nás." Atlan mluvil klidně, jako by se jednalo o někoho, koho sotva zná. „Nemůžeme se ani hnout. Stačí jim přiblížit se a přitáhnout si nás jako rybu na udici. Nemůžeme se ani cukat."

Rhodan skryl obličej v dlaních a přemýšlel. Akonané o nich věděli a věděli i kde asi je hledat, to bylo jasné. Měli tedy k dispozici jen několik hodin, které nepřátelé ztratí marným prohledáváním soustavy a jejího nejbližšího okolí. Potom se svaz rozdělí a jednotlivé skupiny lodí začnou propátrávat širší prostor sektor po sektoru. Rhodan si uvědomoval, že k tomu dojde dřív, než hlavní energetická centrála bude uvedena do plného provozu. Vše nasvědčovalo tomu, že je čeká nové zajetí.

„Pane," oslovil ho kdosi.

„Kapitán Tšato?" zeptal se, aniž zvedl hlavu. „Co máte na srdci?"

„Když jsem byl před několika hodinami v hangáru, napadlo mně, že bychom mohli LION opustit, pane,"

Rhodan se k němu prudce otočil. „U všech planet! Máte na mysli Pulce, nebo se snad mýlím?"

„Přesně tak, pane," přisvědčil velitel LIONU. „LION I je v hangáru a zcela v pořádku. Mohli bychom zde zanechat bombu, která by vybuchla, až se Akonané přiblíží, a sami se vylodit na některé planetě Simbanu. Pulce Akonané nezachytí."

„Na LIONU je teď ale osm set členů posádky," namítl zamyšleně

Rhodan. „Jak je všechny chcete dostat do toho Pulce?"

„Pokud se nebudeme muset vracet a cesta bude krátká, tak to půjde," ujistil ho Tšato. „Postačí, když správně vytipujeme planetu, na které můžeme přistát, abychom nemuseli bloudit."

„Máš pravdu, barbare!" zvolal Rhodan. „Mačkat se pár hodin je věru lepší než být do konce života zajatcem Akonanů."

Tšato se rozzářil. Rhodan si byl jist, že kapitán zvažoval ten nápad dlouhou dobu, než se vůbec odhodlal s ním veřejně vystoupit. Rhodan o něm také přemýšlel, ale čím déle přemýšlel, tím mu připadal lepší. Jen si nebyl jist, že se do toho člunu opravdu vtěsná všech osm set mužů posádky. Proto se rozhodl, že ještě vyčká. Stále tu ještě byla jiskřička naděje, že Akonané usoudí, že přišli pozdě, když LION neobjeví v soustavě Simban, a vrátí se na svou základnu. Byla to bláhová naděje, to Rhodan věděl. Akonané vsadili příliš mnoho do hry, aby se tak snadno vzdali. Kdyby jim LION unikl, museli by najisto počítat s válkou, které se chtěli vyhnout. Na druhé straně přetížený člun mohl ohrozit životy posádky.

„Připravte člun ke startu," rozhodl Rhodan: „Jakmile se Akonané objeví v našem sektoru, dám povel ke startu."

„Provedu," vykřikl Tšato. „Mám obavu, že naši přátelé se tu objeví dřív, než je nám mílo."

Tšato zmizel. „Vynikající důstojník," poznamenal Rhodan.

„Typický Pozemšťan," zareagoval s úsměvem Atlan. „Dokud se u vás budou rodit takoví lidé, nemusíte mít strach o své vůdčí postavení v Galaxii."

„Kéž bys měl pravdu," řekl zamyšleně Rhodan. „Vypadá to však, že se ho právě chystají zmocnit Akonané. Já jsem jim nikdy nedůvěřoval. Jsou lstiví a zrádní, neváhají porušit zákony ani smlouvy."

„Jen neříkej, však si dobře vzpomínám, kolikrát jste se ani vy neřídili zákony, když se vám to hodilo, ty barbare," popíchl ho Atlan. Rhodan však byl zvyklý na to, že Atlan rád trochu škodolibě vzpomíná na minulé chyby Pozemšťanů a nevšímal si toho.

„To děvče pomáhá chlapům při opravě energetické centrály," změnil téma Atlan, když viděl, že Rhodana nevyprovokuje. Na palubě

byla jediná žena, Mory Abroová, a byly s tím potíže, dokonce zcela neočekávané potíže. Atlan o Pozemšťanky nikdy zájem neměl, ale Mory byla patrně tou výjimkou, která potvrzuje pravidlo. „Svým způsobem mě fascinuje.“

„Opravdu?“ poznamenal neurčitě Rhodan. A najednou mu svítllo. „Nebo tě snad napadlo, že bych se té výjimečné ženě měl věnovat?“

„V našem věku mají muži již docela jiné starosti,“ řekl se smíchem Atlan.

„Třeba akonanský útok,“ pronesl náhle docela vážně Rhodan a ukázal na přehledovou obrazovku, která se začínala plnit bílými tečkami, znázorňujícími blížící se nepřátelské lodě.

Dan Picot nevěřil na stěhování duší, ale pevně si předsevzal, že pokud se ještě někdy narodí, zaručeně se nestane mezihvězdným poutníkem. Sotva překročil čtyřicítku a už vypadal na padesát. Víc než to. Doufal, že ještě v tomto životě se mu podaří přesedlat na nějakou klidnou pravidelnou meziplanetární linku, v nejhorším na linku mezi sousedními soustavami. Zpravidla na nich byli kapitány usedlí muži jeho věku, zkušení, ale netoužící po dobrodružství. Muži, které to bláznivé mladické poblouznění dávno přešlo. Muži, kteří chtěli mít své jisté. Závídel jim.

Tšato, to je příčina všech mých nesnází, říkal si vztekle. Pro něj je všechno jen zábavné dobrodružství, pořád si něco vymýšlí, když je náhodou klid, tak určitě přijde na nějakou pitomost, v níž jde o krk.

Snad ho svými myšlenkami přivolal, protože se ten černý obr znenadání vynořil po jeho boku a jako vždy kolem sebe šířil neklid, ještě než vůbec promluvil.

„Vidím, že jste tady prakticky hotovi,“ pochválil Tšato. „Vynikající.“

„Ano, pane,“ odpověděl Picot a pátral ve velitelově obličeji po nějakém náznaku toho, co přijde. Jako vždy se ničeho nedopátral. Tšato byl vždycky samé nemilé překvapení.

„Tak se podíváme na LION I, Dane,“ pokračoval velitel, jako kdyby to plánovali bůhvíjak dlouho.

„Na LION I, pane?“ zeptal se první důstojník a pomalu uklízel

náradí, aby získal čas a pochopil, kam Tšato míří.

„Akonané se objevili v soustavě Simban," vysvětlil konečně Tšato aspoň něco. „Brzy se objeví v našem sektoru. Vědí o nás, to je jisté."

Byla to zatraceně špatná zpráva, ale Tšato ji vyřkl, jako kdyby o nic nešlo. Picot už měl na jazyku spoustu otázek, ale raději je rychle spolkl. Věděl, že se vše nutně doví, ale teprve až to Lev uzná za vhodné.

„Centrálu už opravit nestihneme, takže musíme zmizet," dodal Lev Tšato.

„Zmizet? Jak zmizet?" vyhrkl Picot. Už věděl, co má velitel na mysli, ale nechtěl tomu uvěřit a už vůbec ne tomu, že s tím Rhodan souhlasil.

„Už je to tak Dane, musíme do toho Pulce vměstnat osm set lidí," řekl klidně Tšato. „Znamená to, že všechny zbytečné krámy musí pryč, a to hned."

Picotovy myšlenky se rozběhly dvěma směry najednou. Jako zkušený důstojník okamžitě začal uvažovat o tom, co se dá z LIONU I odstranit, aby v něm bylo více místa, na druhé straně se nemohl zbavit myšlenky, že pokud je Akonané zaměří, stačí jediná střela z paprskometu, aby došlo ke katastrofě.

6.

Ablebur na Metyse zapomněl. Seděl před hyperkomem a netrpělivě čekal na zprávu o objevení LIONU. Pátání v soustavě Simban však nepřineslo výsledky. Přesto Ablebur nepochyboval, že Gwendolyn mluvil pravdu. Ani Pozemšťané nedokázali vzdorovat hypnovýslechu. Musel se dopustit chyby při kladení otázek. LION patrně nebyl v soustavě Simban, ale poblíž soustavy Simban.

Ablebur vydal rozkaz prozkoumat prostor v okruhu sta světelných let kolem soustavy Simban.

Ablebur seděl v místnosti sám a po tmě. Svě spolupracovníky už dávno propustil a vypnul osvětlení, protože mu zcela dostačovalo světlo, dopadající zvenčí od jasně ozářené přistávací rampy. V přítmí se mu lépe přemýšlelo.

Konečně se obrazovka před ním opět rozzářila a objevil se na ní Tenpův obličej. Tenpa byl velitelem průzkumné skupiny.

„Nuže?“ zeptal se Ablebur.

Obraz nebyl zaostřený, ale hlas bylo slyšet zřetelně: „Máme je, veliteli.“

„Podejte podrobnou zprávu!“

„Když jsme důkladně prozkoumali soustavu Simban a ujistili se, že tam LION není, rozdělil jsem celou skupinu do několika oddílů a každému veliteli určil úsek k prozkoumání v okolí soustavy,“ hlásil Tenpa. „V krátké době tři naše lodě skoro současně zaměřili nehybný křižník Pozemšťanů. Nyní všechny mé lodě směřují k LIONU. Očekávám další rozkazy.“

„Teď už není třeba spěchat, Tenpo,“ řekl Ablebur. „Neunáhlete se. Obkličte LION a předložte jim ultimatum. Pokud nebudou nekapitulovat, vystřelte varovný výstřel, a když ani to nepomůže, vyšlete na LION výsadečkové komando. Musíme dostat Rhodana, Atlana a Reginalda Bulla živé. Rozumíte?“

„Ano, veliteli. Už vidím LION na své obrazovce, akci zahájíme za okamžik,“ hlásil Tenpa.

Ablebur se pohodlně opřel o opěradlo svého křesla. Přišli včas. Pozemšťané už nemohli uniknout. Bude to dokonalé završení Ableburova triumfu.

Byli v kabině tak namačkaní, že většina musela zůstat stát. Na útěk nebylo ani pomyslení a Dan Picot věděl, že tentokrát bude muset Mulliganovy stesky vyslechnout.

„Konečně jsem vás zastihl, pane,“ zasupěl věčně ustaraný zásobovač, když se konečně k Picotovi prodrál.

„O co jde, Mulligane?“ odpověděl nevrle Picot.

„O toho Melbara Kasoma, specialistu USO,“ stěžoval si Mulligan. „Viděl jsem, jak si nacpal plnou brašnu zásobami, když jsme opouštěli LION. I tak zabírá víc místa než dva normální chlapi, a ještě táhne nakradené zásoby. Myslím ...“

„Víte, kde Kasom je?“ přerušil ho první důstojník.

„Na horní palubě.“

„A my jsme na dolní, dovedete si představit, jak se budeme prodírat celým tím přeplněným člunem?“ zeptal se Picot. „Než ho najdeme, bude to trvat celé hodiny a on ty svoje zásoby zatím už nejspíš spořádá, co mu pak budete dokazovat?“

„Máte pravdu,“ řekl zaraženě Mulligan. „Všechny chodby jsou plné, sotva jsem se sem dostal. Raději tedy zůstanu tady.“

Jako by nestačilo mít za velitele Tšata, myslel si Picot, to mi ještě pověsí na krk toho Mulligana. Tvář prvního důstojníka dostala trpitelský výraz.

Rhodan musel obdivovat Tšatovy organizační schopnosti, i kdyby nechtěl. Všechno klapalo až neuvěřitelně a během půl hodiny byla posádka LIONU vtěsnána do LIONU I a člun opustil mateřskou loď. Letěli s vypnutým ochranným štítem, takže možnost, že by je nepřítel zaměřil, byla minimální.

Také na můstku LIONU I bylo plno. Atlan, Tšato, Mory Abrooová a Rhodan se shlukli u přehledové obrazovky, Bully stál vedle pilota. Rhodan dal povel k opuštění LIONU ve chvíli, kdy viděl, že se akonanská flotila rozdělila do oddílů po deseti lodích, které pak různými směry opustily soustavu Simban. Nyní však viděli, že skupiny opět mění směr. LION byl objeven a všechny lodě směřovaly k němu.

Rhodan si oddechl. Nepřítel chtěl LION nejdříve obklíčit, než začne jakoukoliv akci. Měli tedy několik minut navíc.

LION I obloukem mířil zpět do soustavy Simban. Rhodan se rozhodl přistát na některé planetě, nevhodné pro život. Byl přesvědčen, že Akonané začnou nejdříve prohledávat planety, kde je dostatek kyslíku. Budou tedy muset počkat, až svůj průzkum ukončí, a teprve potom se přemístit na nějakou obyvatelnou planetu.

Na LIONU zanechali časovanou gigatunovou bombu, která celou obrovskou loď promění v mrak atomárního prachu. Když k výbuchu dojde předtím než Akonané loď prohledají, budou se domnívat, že došlo k nějaké havárii. Hrozilo však nebezpečí, že vstoupí na loď ještě

před výbuchem a objeví prázdný hangár. Potom si snadno domyslí, co se stalo.

Rhodan ještě jednou překontroloval vzdálenost od LIONU. Byli už mimo nebezpečí a tak vydal rozkaz, aby člun zamířil rovnou do soustavy Simban.

Ve stejném okamžiku se dalších třicet akonanských lodí přiblížilo k LIONU.

Světlomety na přídi člunu propátrávaly kousek po kousku ocelový trup LIONU. Každý detail jasně vynikal v ostrém světle. Odraz byl oslnivý a Tenpa musel přimhouřit oči. Ruce se mu chvěly rozčilením a raději pevně sevřel opěradlo pilotova křesla.

Akonané měli drtivou převahu a LION byl vlastně bezbranný. Visel tu v prostoru, nehybný a bez ochranného štítu. A přesto jeho posádka neodpovídala na rádiové výzvy a nijak nezareagovala ani na výstražné výstřely. Tenpa tušil nějakou ďábelskou lest ze strany Pozemšťanů a marně se snažil přesvědčit sám sebe, že se nic nemůže stát. Deset průzkumných člunů kroužilo kolem LIONU a snažilo se vypátrat příčinu tohoto záhadného mlčení. Došlo snad na lodi k nějaké havárii a celá posádka zahynula? Trup lodi byl však neporušen, nic neprozrazovalo, že by došlo k nějaké katastrofě.

Vtom Tenpa uviděl otevřenou komoru hangáru a dal rozkaz zpomalit.

„Dovnitř!“ rozkázal, když se stále nic nedělo. Nikdo jim nebránil klidně vplout do nitra křižníku. Světlomet ozářil hangár. Byl prázdný. Teprve v tomto okamžiku Tenpa napadlo, že posádka mohla opustit křižník v záchranném člunu.

Tenpa by se rád poradil s Ableburem, ale věděl, že nejdřív musí svou domněnku ověřit. Dal rozkaz výsadečkové jednotce, aby vystoupila a vystoupil i sám. V nezvyklém prostředí nepřátelské lodi se cítil nesvůj a to ještě zvyšovalo jeho nervozitu. Všude byla tma a museli svítit lampami, které měli výsadekáři na svých ochranných oblecích... Energetický systém však musel aspoň částečně fungovat, protože umělé gravitační pole lodi bylo v pořádku. Tenpa se o tom dodatečně

ujistil, když hodil do antigravitační šachty na konci hangáru nějaký pohozený nástroj. Padal jako kámen.

„Půjdeme po svých," rozhodl Tenpa a ukázal do chodby vedle antigravitační šachty. Se zbraněmi připravenými k výstřelu v rukou pomalu vešli do chodby, ale ani zde nenarazili na odpor.

Prohledali celé patro, místnost po místnosti, ale nikoho nenašli. Tenpa si už byl téměř jist, že Pozemšťané skutečně opustili loď, ale bál se spojit s Ableburem, dokud to nebude vědět zcela nepochybně. Stále tu ještě zbývala možnost, že se posádka z nějakého důvodu stáhla do některé části obrovské lodi. Proto rozkázal výsadbákům, aby systematicky loď prohledali a sám se dvěma muži se vrátil do člunu a dal povel vrátit se na mateřskou loď. Odtud se spojí s Ableburem jakmile dostane zprávu o výsledku pátrání.

Musel přiznat, že se mu ulevilo, když nechali LION za zády. Nikdy v životě neměl tak silný pocit smrtelného ohrožení, jaký zažíval v nitru LIONU.

Sotva vstoupil na můstek své lodi, už tu byla první hlášení z LIONU. Loď byla prázdná. Byl čas navázat spojení s Usuthem. Podařilo se to okamžitě, ale než se na obrazovce objevila Ableburova tvář, na LIONU vybuchla bomba. Křížník se proměnil v žhnoucí mrak a sedmnáct akonanských lodí, které mu byly nejbližší, bylo zničeno. Mohutný otřes lodi srazil Tenpa na podlahu a právě v tom okamžiku se můstkem rozlehl Ableburův hlas: „Co se děje, Tenpe?"

Nikdo nepostřehl bolestný škleb, který na zlomek sekundy zhyzdil Tšatovu tvář v okamžiku, kdy přístroje zaznamenaly explozi na LIONU. Jen Picot by ho snad stačil zaznamenat, ale ten na můstku nebyl.

„Skoda, že to bouchlo pozdě," konstatoval suše Atlan. „Akonané už vědí, že loď byla opuštěna a začnou po nás pátrat."

„Hned to ale nebude," namítl Reginald Bull, usazený v křesle pilota. „Několik jejich lodí je zničeno a další vážně poškozeny. Musí se postarat o trosečníky a lodě, které nejsou schopny letu."

„Do blízkosti LIONU však dorazila sotva polovina jejich flotily,"

připomněl Rhodan. „Zbývá jim dost lodí, aby okamžitě zahájili pátrání.”

„Máme dostatečný náskok, pane,” mínil Tšato. „V několika minutách budeme v soustavě Simban.”

Rhodan Tšatův optimismus nesdílel. Dovedl si představit vztek Akonanů po výbuchu, který zničil značnou část jejich flotily a tušil, že teď už nepůjde jen o to, zajmout lídry USO, ale především o pomstu. Jejich velení nebude váhat vyslat další lodě ze své základny, aby, pročesaly celou soustavu Simban Museli věděti, že se to vyplatí, protože záchranný člun se nemohl vydat na dalekou cestu.

Rhodan uvažoval, na které planetě mají přistát. Bylo to důležité rozhodnutí. Nikdy se nevzdával a nemínil strávit zbytek života v zajetí v nějakém zapadlém koutě Mléčné dráhy.

„Přistaneme na třetí planetě,” rozhodl.

„Cože? Na metanové planetě?” užasl Atlan. „Máme jen stovku skafandrů. Velká většina mužů by musela být trvale zavřená v téhle přecpané kocábce!”

„Mohou si ty obleky půjčovat,” odbyl tuto námitku Rhodan. „Na metanové planetě můžeme klidně vydržet dva týdny pozemského času, dokud nám stačí zásoby potravin. Voda tam je v pevném skupenství, po filtraci je použitelná.”

„Nezapomněl jsi náhodou na Kasomovy potřeby?” ušklíbl se Bully.

„Ten bude muset trávit ze svých zásob tuku,” odpověděl ve stejném tónu Rhodan, ale okamžitě zvážněl a obrátil se na Mory Abroovou. „Vy budete mít kabinu jen pro sebe.”

„Žádné výhody nechci,” ostře se ohradila Abro.

„Jak si přejete, ale kabina vám bude kdykoliv k dispozici,” řekl lhostejně Rhodan, ale vrtalo mu hlavou, proč ta žena tak tvrdohlavě prosazuje, aby s ní jednali jako s mužem.

LION I se vrátil do normálního prostoru sedm set tisíc mil od třetí planety. Zaměřovače potvrdily, že žádná kosmická loď v tomto prostoru není.

14. února roku 2329 Salter Migh zjistil, že má svědomí. Byl kapitánem nákladní lodi GREY STAR, bylo mu dvaasedesát, běžný věk u obchodního loďstva, a z toho čtyři roky strávil ve vězení, protože byl dopaden při pašování narkotik. Od té doby všem jeho pocitům dominovala nenávist. Nenáviděl každou vrchnost, ale nejvíc Perryho Rhodana, autora zákona, podle kterého byl odsouzen.

Když GREY STAR zachytila volání o pomoc jakéhosi poručíka Walta Heintmana, Migha se zmocnil vztek, že to muselo padnout právě na něj. Heintman se dostal na záchranném člunu odněkud z Eastside až do blízkosti jeho trasy. Ze zprávy se dověděl, kde je Rhodan. Bylo nejvýš pravděpodobné, že on a jeho lidé byli jedinými Pozemšťany, kteří se to dověděli. Heintmanovy zdroje musely být vyčerpány, byl vůbec zázrak, že se dostal tak daleko, a určitě už někde nouzově přistál. Žádné jiné lodě ani pozemské kolonie v dosahu jeho vysílačky nebyly. Migh ovšem netušil, že stejnou zprávu vyslal také admirál Nayhar. Proto se zcela logicky domníval, že záleží pouze na něm, zda bude podniknuta akce na záchranu Perryho Rhodana. Na své lidi se mohl naprosto spolehnout, ti žvanit nebudou. Kapitán Migh se rozhodl, že na zprávu zapomene. Držel se toho rozhodnutí po celou cestu k Marsu, kde měl náklad vyložit a dostat sjednanou odměnu.

K Marsu měl sentimentální vztah. Přistávací manévry byl proveden jako vždy rychle a bezchybně a Migh vystoupil jako první, aby dohlédl na vykládání nákladu. Zálibně se rozhlédl po dobře známých budovách společnosti, pro kterou pracoval, a najednou ho napadlo, zda by ta kolonie na Marsu vůbec existovala, nebýt Perryho Rhodana. „Nebýt jeho, tak to udělal někdo jiný," zamumlal vztekle.

Náhle probuzené svědomí se však nedalo odbýt a vnucovalo mu další otázky. Opravdu věříš, že bys byl velitelem lodi, kdyby Rhodan neuskutečnil ten skok do prostoru? Migh dostal na sebe vztek. Snažil se přehlušit to našeptávání svědomí, ale už věděl, že je to marné. Prohrábl si husté, po vojensku nakrátko ostříhané vlasy a vrátil se do lodi. Posádka už loď opustila, aby si užila volného dne. Pouze Darb Oltresch, zamračený chlap, který o zábavu neměl zájem, se rozvaloval na můstku.

Když spatřil kapitána, vyvalil oči, rychle sundal nohy ze stolu a vyskočil. „Omlouvám se, pane," vykoktal.

„Musíme zničit hyperkom na GREY STAR, a to hned," rozkázal Migh.

„Zničit?" vyhrkl Darb, ačkoliv se ještě nikdy v životě se na nic neptal, když dostal rozkaz.

„Řekl jsem zničit!"

„Ale jak, pane? Bombou, kladivem, nebo kopnout do něj?"

„Musí to vypadat, že je mimo provoz už pár dní, že jsme nemohli vyslat zprávu."

„Rozumím," řekl Oltresch, ačkoliv opak byl pravdou. „Musíme hypervysílačku uvést do takového stavu, že každý trouba pozná, že už jsme dávno potřebovali novou."

„Správně. Tak začneme," řekl Migh, odložil sako a vykasal si rukávy.

„Není to škoda, takový krásný přístroj?" zamumlal lítostivě Darb.

„Jenže někoho by mohlo napadnout podívat se na něj, když budeme tvrdit, že jsme zprávu nemohli předat," zavrčel velitel.

„Tak vy jste se rozhodl zprávu o Rhodanovi přece jen předat?" zeptal se Oltresch, kterému konečně svitlo.

„Ano, třeba mi to ušetří pár dalších let za mřížemi," bručel Migh už v pilné práci.

„Hotovo," řekl spokojeně Migh asi po hodině.

„A máme po kšeftu," dodal truchlivě Darb. „Tohle už nikdo nikdy nedá dohromady a nový hyperkom nám nikdo nezaplatí. GREY STAR končí."

„To ještě uvidíme," odsekl Migh a pospíchal pryč. Zamířil rovnou k hlavní budově společnosti, pro kterou pracoval. Okázalá budova, tlusté koberce, nevтіravá hudba, která ho vítala hned od vchodu, to vše ho tentokrát znervózňovalo. Najednou hrozně pospíchal. Vyjel do prvního patra a nekonečnou chodbou se dostal k masivním dřevěným dveřím. Zaklepal, ale trvalo další minutu než se otevřela špehýrka a v ní se objevilo něčí oko.

„Otevřete!" vyštěkl Migh. „Jde o minuty!"

„Ale sem nemůžete. Tady je..."

„Vím proklatě dobře, co tu je!" zařval Migh. „Centrála hyperkomu. Jsem velitel GREY STAR Salter Migh. Mám životně důležitou zprávu o Perrym Rhodanovi, kterou je třeba okamžitě předat do Terranie. Stačí?"

Dveře se otevřely okamžitě a Migh se vřítíl do prostorné haly, kde mnoho mužů a žen sedělo u přístrojů. Nějaký vysoký, černovlasý muž mu šel vstříc. „Co si přejete, pane?" zeptal se zdvořile.

Když vyslechl Mighovu zprávu zůstal chvíli nerozhodně stát. Zřejmě nemohl uvěřit tomu, co slyšel. „Vyšleme tu zprávu, ale na vaší odpovědnost," řekl konečně.

„Na to právě čekám," prohlásil Migh a skutečně počkal, dokud Terrania nepotvrdila příjem zprávy. Teprve potom centrálu opustil. Sel už pomalu a přemýšlel. Nový hyperkom bude stát šestatřicet tisíc solarů. Migh zaklel. To svědomí mě přijde na zatraceně pěkné prachy, říkal si, ale věděl, že se ho nikdy nezbaví.

„Rozumím," řekl tiše maršál Tifflor, ukončil spojení a jeho štíhlé prsty se okamžitě znovu rozběhly po tlačítkách. Potom se otočil k Tenstanovi.

„Nuže, co si o tom myslíte, admirále?" zeptal se.

„Nevím, pane," řekl šedovlasý důstojník. „Stopa to je. Ale to, co jsme narychlo zjistili o minulosti toho Migha mnoho důvěry nebudí."

„Také jsem na to myslel," připustil maršál. „Nemáme však čas prověřovat Migha. „Šéfa by to mohlo stát život. Vypravím se se šesti sty lodí do prostoru, který uvedl Migh."

„Věřím, že je to správné rozhodnutí, pane," řekl admirál: „Nejde mi ale z hlavy ta historka o hyperkomu na GREY-STAR. Přijímač fungoval bezvadně a vysílač byl k nepotřebě."

Tifflor si byl dobře vědom všech těch podivných okolností, ale rozhodl se riskovat. Jiná stopa k Rhodanovi nevedla. O hodinu později už opouštěl Solární soustavu na vlajkové lodi THORA v čele šesti set lodí.

8.

Ablebur vyskočil z křesla, když Tenpa náhle zmizel z obrazovky a vzápětí se obraz docela ztratil. Během několika sekund se přesvědčil, že závada není na jeho přijímači a zmocnila se ho zlá předtucha. Znovu se pokusil navázat spojení, ale bezvýsledně. Náhle na něj padla únava, kterou dosud necítil, ačkoliv se už rozednívalo a on za celou noc jen na několik minut zavřel oči.

Vtom se obrazovka opět rozzářila a na ní se objevil Tenpův strhaný obličej. „LION vybuchl a nejméně dvanáct našich lodí bylo při tom zničeno," hlásil a rty se mu viditelně chvěly.

Ableburovi ta zpráva vzala dech. Jsou snad všichni Pozemšťané šílení. Vzpomněl si na majora Aitkena, který si raději vzal život, než aby zradil Rhodana. Ale na LIONU musely být stovky lidí. Spáchali snad hromadnou sebevraždu?

Tenpa ho však vyvedl z omylu ještě než stačil na něco zeptat. „Myslím, že loď byla opuštěna. Nestačili jsme dokončit průzkum, ale záchranný člun byl pryč a v prozkoumané části nikdo nebyl. Pozemšťané pravděpodobně uprchli."

Ablebur se trochu uklidnil. „S člunem se nemohou dostat daleko," prohlásil rozhodně. „Určitě se vrátili do soustavy Simban a přistáli na nějaké planetě. Následujte je a zahajte pátrání na planetách. Okamžitě vám pošlu dalších sto lodí. Rhodana musíme dostat!"

Ablebur přerušil spojení, pohodlně se opřel a zavřel oči. Musel si trochu odpočinout než se tu objeví jeho spolupracovníci. Byl už docela klidný a věřil v úspěch. Zkáza lodí a ztráty na životech ho nikdy netrápily.

Když oči opět otevřel, byl mezi nim a obrazovkou Metys a vyzařoval namodralé světlo. Ablebur vykřikl.

„Pane?" ozval se jeden z jeho spolupracovníků, který se právě objevil ve dveřích. Zřejmě nic nechápal.

„Ten... Metys..." soukal ze sebe Ablebur a ukázal k místu, kde toho tvora viděl. Jeho pohled sledoval pohyb jeho ruky. Nikdo a nic tam nebylo.

Začínám mít halucinace, pomyslel si, ale nahlas řekl: „Něco se mi

zdálo."

Přesto vstal a šel se podívat do zadní místnosti. Po Metysovi ani památky. Vrátil se, co nejpohodlněji si uvelebil v křesle a svým spolupracovníkům přikázal, aby ho vzbudili, až dostanou nějaké zprávy. Tentokrát skutečně usnul, i když neklidným spánkem. Pronásledovaly ho divné sny.

Dan Picot následoval kapitána Tšata. Sestupovali po mírném svahu. Byla tma a ve světle Tšatovy svítilny vířily krystalky čpavkového deště.

„Halo, Dane," ozval se Tšato vysílačkou, zabudovanou v přilbě.

„Jak jste poznal, že jsem to já?" podivil se Dan.

„Vaše křivé nohy nezamaskuje žádný skafandr," popíchl kapitán.

„Nejsem tu, abyste obdivoval mé nohy," ohradil se dotčeně Dan. „Měl byste vědět, že to děvče opustilo LION I a vyšlo si na procházku, jako by bylo v Terranii."

„No a?" zeptal se klidně Tšato. „Každý je rád, že může na chvíli opustit člun, no ne? Proč by to u toho děvčete nemělo platit?"

Po dvou dnech pozemského času pobytu na planetě měl každý skutečně dost tlačence ve člunu a byl rád, že se mohl projít aspoň po té nehostinné planetě.

„To jistě," připustil neochotně Picot. „Ale je to tu nebezpečné, samé skály, pukliny, rokle a všude ten divný sníh, který to dokonale maskuje. Stačí si poškodit skafandr o nějaký ostrý výčnělek, pane."

„Lidé si ale vyměňují obleky po skupinách a také tak chodí," namítl Tšato.

„To se mýlíte, pane," oponoval Picot. „Vytratila se úplně sama a byla to čirá náhoda, že jsem ji při tom viděl."

„Uvědomujete si, pánové, že mluvíte na neomezených vlnách a že vás může slyšet každý, kdo má zapnutý přijímač v přilbě? Přepněte to na blízký kontakt," ozval se vtom Rhodanův hlas a oba důstojníci rozeznali blížící se postavu Prvního administrátora, který plynule pokračoval na frekvenci s dosahem deseti metrů. „Máme tu skutečně velký problém. Nálada mužstva je špatná, všichni trpí v tom

přehluštěném prostoru. V posledních hodinách už tři muži údajně náhodou zabloudili do kabiny slečny Abroové. Sotva můžeme pochybovat, že je tam vedlo přání být aspoň chvíli o samotě v poměrně velké místnosti."

„Všichni se však mohou projít venku, pane," namítl Tšato. „Výměna skafandrů probíhá organizovaně a na každého se dostane."

„Přesto vznikají spory kvůli tomu, že někdo je venku příliš dlouho, aspoň podle těch, kteří na oblek čekají," upozornil Rhodan. „Bude-li to takto pokračovat, dojde brzy k rvačkám."

„Jste příliš pesimistický, pane. Znímám své lidi. Mnohokrát už čelili mnohem horším nebezpečím, než život v přeplněném prostoru."

„O to nejde," vysvětloval Rhodan. „Kdyby ten život považovali za nezbytný, klidně by ho snášeli. Domnívají se však, že je to zcela zbytečné strádání a dokonce podceňování jejich bojových schopností. Jsou přesvědčeni, že proti Akonanům budou muset bojovat tak jako tak a raději by zemřeli v boji, než snášet ty nedůstojné podmínky:"

„Ten boj jim můžeme najisto slíbit," ujistil Tšato.

„To ale nebude stačit. Musíme je něčím zaměstnat teď a tady." „Co máte na mysli, pane?" „Najdeme jim nepřítel, stvoříme nějaké nepřátelské bytosti, které obývají tuto planetu. Musíme ovšem připravit fingovaný převrat," rozvíjel svůj zřejmě promyšlený plán Rhodan. „To posádku uklidní, bude mít co dělat."

„Ale na jak dlouho, pane?" zeptal se pochybovačně Tšato.

„Jen několik dní," připustil Rhodan. „Když zjistí, že nebezpečí není velké, přestanou si ho všímat. Ale do té doby se tu snad objeví Akonané."

„Když myslíte, že to pomůže, pane," neochotně souhlasil Tšato.

„Tak se vraťte na neomezené vlny a volejte o pomoc," nařídil Rhodan. „Přepadli vás nějaké tmavé, neznámé bytosti, které před vámi narůstaly až do velikosti normálního muže."

„Už je vidím," prohlásil najednou vesele Tšato. „Útočí na nás ze všech stran."

To je něco pro kapitána, pomyslel si trpce Picot, dělat si z lidí legraci.

Výsledek volání o pomoc předčil veškerá očekávání. Muži přibíhali ze všech stran. Vypadalo to, že na něco podobného toužebně čekali.

Na Usuthu uplynuly tři dny a tři noci. Ablebur většinu času prospal, ale jen díky práškům. Nikdo ho nebudil. Tenpovy lodě bezvýsledně prohledaly všechny planety s kyslíkem v atmosféře. Bylo zbytečné budit velitele kvůli takovým zprávám.

Třetí den začal mít vážné obavy, že se Pozemšťané pokusili dostat do středu Galaxie v záchranném člunu. Bylo to šílenství, ale Pozemšťané byli schopni všeho. Nepouštěl však ze zřetele ani možnost, že se rozhodli přečkat dobu prohledávání obyvatelných planet na některé z neobyvatelných. Přemýšlel o tom, když čtvrtého dne časně ráno vstoupil do paláce. Muž na příjmu se nezvedl, zřejmě spal. Ablebur konečně našel objekt, na kterém si mohl vybit svůj narůstající vztek. Přešel tiše přes celou místnost a zařval muži téměř do ucha: „Probud'te se, Lortere!"

Lorter se však ani nehnul. Teprve v tomto okamžiku si Ablebur všiml Lorterova podivného držení těla. Pootočil otáčecí křeslo a nehybná postava se zhroutila na podlahu. Ablebur uviděl obličej služby. Muž byl mrtev, obličej měl podivně zkroucený a v doširoka rozevřených očích výraz děsu.

Ablebur se musel nutit k tomu, aby na mrtvého sáhl, nejráději by z místnosti utekl. Chtěl však zjistit příčinu smrti. Sotva však sáhl na Lorterův oděv, ten se rozpadl na prach a klimatizace ho okamžitě vysála. Byl připraven na to, že i tělo mu zmizí pod rukama, ale nestalo se, ani když ho obrátil. Ablebur se narovnal a zavolal do nemocnice, aby pro tělo přijeli a okamžitě provedli pitvu. Ve skleněném paláci se dělo něco divného a Ablebur chtěl vědět, co to je.

Na mystiku nevěřil a doufal, že lékaři brzy přijdou na příčinu smrti.

Najednou si vzpomněl na Metyse. Viděl ho snad skutečně? A mohl mít ten tvor něco společného s Lorterovou smrtí? Raději vyšel na terasu a do budovy se vrátil teprve se svými spolupracovníky a pozoroval jejich vyděšené obličej, když spatřili nahé tělo.

„Za okamžik ho odvezou," řekl bezbarvě a krátce jim vysvětlil, co

se dělo od jeho příchodu. Viděl však, že mu nevěří, nejspíš si mysleli, že ho zabil sám. V tuto chvíli to však bylo Ableburovi jedno. Když odvezli tělo a spolupracovníci zasedli ke své práci, Ablebur stále stál. Jen s velkým sebezapřením se pomalu posadil do křesla, na němž seděl mrtvý.

Chvíli ještě přemýšlel a potom se opět spojil s Tenpou. V posledních dnech se důstojník hodně změnil, vypadal sklesle a unaveně. Patrně už nevěřil ve zdar svého pátrání.

„Pokoušel jsem se s vámi navázat spojení, ale ve skleněném paláci zřejmě nikdo nebyl," řekl Tenpa.

„Ano," přisvědčil Ablebur, bylo zbytečné zatěžovat Tenpu další záhadou.

„Je to marné," oznámil Tenpa. „Opakovaně jsme propátrali všechny jen trochu obyvatelné planety, ale nikde nikdo. Máme se vrátit?"

„Ne," rázně ho okřikl Ablebur. „Předpokládám, že Pozemšťané se ukrývají na některé z neobyvatelných planet a čekají právě na okamžik, kdy se stáhneme. Musíte propátrat všechny světy soustavy. Začněte u třetí planety."

Zbytky loďstva admirála Rola Nayhara dorazily do soustavy Simban 18. února 2329. Posádky zbylých lodí byly unavené a skleslé. Nebylo naděje na únik. Admirál zaznamenal výbuch LIONU, ale okamžitě pochopil, co se stalo. Nyní uvažoval pouze o tom, jak Akonanům překazit pátrací akci. Když ALORA dorazila do soustavy Simban, byly akonanské lodě soustředěny kolem velké třetí planety s čpavkovou atmosférou. Admirál nepochyboval, že Akonané k tomu měli důvod a tím důvodem mohl být jedině Perry Rhodan.

„Pokusíme se je odlákat," oznámil velitelům zbývajících lodí. „Nežádám žádné zázraky, ani bezhlavé hrdinství. Nechci, abyste útočili. Musíte se jen přiblížit k Akonanům na takovou vzdálenost, aby zaútočili sami, potom se hned stáhnete. Tuhle hru budete opakovat."

Akonané se rojili jako sršni. Nayhar je sledoval na obrazovce a už nepochyboval, že třetí planeta je středem jejich zájmu. O to obtížnější

bude odlákat je od jejich cíle. Za okamžik se jeho domněnka potvrdila, Akonané si jich nevšimli, ačkoliv byli tak blízko, že je už dávno museli zaměřit.

„Oni nás neberou vážně," vybuchl admirál, „Ale to nebude trvat dlouho. Přeskupit do útočné formace!"

„Dobré nebe, admirále, tohle přece nemůžeme riskovat!" zvolal major Purgat.

„My těm mizerům ukážeme, že lodě USO nelze ignorovat!" pokračoval Nayhar a majora si vůbec nevšiml. „Směr třetí planeta. Ve vzdálenosti tří set tisíc mil se rozdělíte do dvou skupin, které se rozletí do stran."

„Naše lodě jsou v takovém stavu, že si to nemůžeme dovolit, pane," zaskučel Purgat. „Vrhnou se na nás jako smečka hladových vlků."

„Kupředu!" zakřičel admirál s ústy skoro přitisknutými na mikrofon.

ALORA se celá roztřásla a major Purgat zděšeně zíral na rychloměr.. Obrovské zrychlení se mohlo stát poškozené lodi osudným. A ALORU následovalo ještě dvaatřicet stejně poničených lodí. Potom se otočil k přehledové obrazovce. Čpavková planeta se rychle přibližovala, ale lodě Akonanů vytrvale zachovávaly starý kurz. Naproti tomu se formace lodí USO začínala trhat. Už sedm lodí, poškozených ještě více než ALORA, zůstávalo znatelně vzadu, i když udržovaly správný směr.

Teprve, když je od nepřátelských lodí dělilo pouhých pět set tisíc mil, Purgat upozoroval první známky neklidu mezi Akonany. Některé lodě začaly měnit kurz.

„Věděl jsem, že nevydrží!" vítězoslavně zvolal admirál.

Purgat doufal, že Nayhar dá povel k rozdělení, ale nestalo se, ačkoliv stále více akonanských lodí se přeskupovalo k boji. Admirál počkal až ALORA byla skutečně ve vzdálenosti tří set mil od nepřítele a teprve potom zavelel k ústupu. Akonané byli zřejmě zmateni a ztráceli cenné sekundy.

„Vyšlo to," řekl spokojeně admirál Nayhar. „Ted' ale musíme vymyslet něco jiného, podruhé by nám na to neskočili."

9.

Sto mužů stále ještě hledalo neexistujícího nepřítele, když zaměřovače zachytily blížící se akonanské lodě. „Zdá se, že se začínají zaměřovat právě na třetí planetu," konstatoval Rhodan.

„Člun je dobře ukryt a hned tak ho neobjeví," podotkl Atlan. „Třeba to vzdají, než ho najdou."

Všechny stroje i ochranný štít LIONU I byly vypnuty a člun byl pro akonanské přístroje prakticky neviditelný. Akonané ho mohli objevit pouze při přímém přeletu nad ním, ale že by žádný z pátracích člunů nepřeletí nad údolím, kde přistál, se Rhodanovi zdálo málo pravděpodobným. Bylo jasné, že své pátrání berou Akonané smrtelně vážně, jinak by nezačali prozkoumávat neobyvatelné planety.

Tšato vyslovil to, na co Rhodan myslel: „Objeví nás, s tím musíme počítat. Měli bychom stáhnout lidi do člunu a říci jim pravdu."

Rhodanovi vymyšlení nepřátelé měli úspěch. Mužstvo bylo zaujato pátráním po nich a mnozí z těch, kteří se během dvou dnů akce zúčastnili dokonce tvrdili, že někoho viděli. Nálada se zvedla. Nyní však byli nablízku skuteční nepřátelé a hra mohla, ba měla skončit.

„Mohli bychom se pokusit o únik," navrhl Reginald Bull. „Třeba budou tak překvapení, že se nám podaří dostat do volného prostoru."

„A co potom? Ne, Tlust'ochu, musíme zůstat tady," odmítl návrh Rhodan. „Správně," podpořil ho Atlan. „Co ale podnikneme?"

Nikdo však nic nenavrhoval. Rhodan to ani neočekával. LION I neměl takovou výzbroj, aby mohl podstoupit boj s mnohonásobnou přesilou nepřítele, a byl příliš pomalý, než aby mu mohl uniknout. Nezbývalo než čekat.

První akonanské průzkumné čluny se rozletěly ke třetí planetě. Pohybovaly se v pásnu, které dělilo noční a denní části planety.

„Vědí jak na to, v noci nebo za dne by měli ještě menší šance nás objevit," ocenil Rhodan postup nepřítele a chvíli si pohrával s myšlenkou na přesun člunu. Vzápětí ji však zavrhl. Spuštění strojů znamenalo ještě větší nebezpečí zaměření než pobyt v prozkoumávaném pásnu.

Tou dobou byla už celá posádka zpátky ve člunu, nikdo však

neprojevil zájem o uvolněné skafandry. Neviditelní nepřátelé byli najednou zapomenuti a všichni dychtivě naslouchali zprávám o pohybu Akonanů. Napětí vyvrcholilo, když jeden z průzkumných člunů přelétl ve vzdálenosti sotva sta mil od údolí, v němž byl ukryt LION I. Nezaregistroval ho však. Rhodan ale věděl, že je čeká ještě mnoho takových vypjatých okamžiků - do doby, než je objeví.

Stalo se však cosi nečekaného. Čluny náhle zmizely a také akonanské lodě se začaly vzdalovat od planety.

„Měl jsem pravdu, vzdali to!“ zajásal Bully.

„Ne tak rychle,“ zchladli ho Rhodan. „Nevíme, proč se stahují a zda se nevrátí.“

Pravdu měl Rhodan. Lodě se vrátily za necelé tři hodiny a Bullymu nezbývalo než tiše klít. Také nálada posádky znatelně poklesla. Rhodan tušil, že za ten oddechový čas vděčí Nayharovi, bylo však možné, že se poblíž objevili Bluesané.

Akonané po návratu zvolili jinou taktiku. Začínali přelétávat nad pásmem mezi odvrácenou a osvětlenou částí planety v letkách po deseti s pravidelnými rozestupy. Některá vlna musela LION I objevit a nemohlo to trvat dlouho. Teď už o tom nikdo nepochyboval.

„Budeme se bránit?“ zeptal se Atlan.

„Ne,“ rozhodl Rhodan. „Nechci zbytečné krveprolití. Když přistanou, vzdáme se.“

Akonané však opět nečekaně zmizeli. „Teď už tomu vůbec nerozumím. To si s námi chtějí hrát?“ komentoval to již opatrněji Bully.

Tentokrát už ani Rhodana nic rozumného nenapadlo a nezbývalo zase než jen čekat s nervy napjatými až k prasknutí. Někteří muži z posádky to napětí nevydrželi a začali hlasitě kritizovat velení, někdo si vzpomněl na neviditelného nepřítele a začal vykřikovat, že je obelhává. Rozvážnější své druhy mírnili, ale bylo jasné, že každou chvíli může dojít k výbuchu. Všichni na můstku to cítili, ale nikdo nemohl nic podniknout.

Sotva se na obrazovce objevila Tenpova tvář, Ablebur věděl, že

uslyší špatné zprávy. Už dávno se je naučil vyčíst z tváří podřízených.

„Museli jsme přerušit pátrání. Objevili se..." začal Tenpa.

Ablebur ho nenechal domluvit. „Myslíte snad těch třicet vraků? Směšné!"

„To ne, veliteli," odpověděl s křivým úsměvem Tenpa. „Aspoň šest set lodí se blíží k soustavě Simban. Zachytili jsme jejich hovory. Vědí, kde hledat Rhodana."

Tenpa ještě pokračoval, ale Ablebur ho nevnímal. Byl v šoku. Šest set pozemských lodí! To znamenalo konec, konec jeho loďstva i základny.

„Jste si tím jistý?" zeptal se Ablebur, když se ovládl. „Nemůže jít o nějaký trik, o provokaci, hledání naslepo?"

„Ne," trval na svém Tenpa. „Zachycené zprávy jsou zcela jednoznačné. Brzy se celé loďstvo objeví tady."

„Okamžitě se stáhněte do soustavy Usuthan," rozkázal Ablebur. „Uprchlíci už nejsou důležití, musíme zajistit obranu základny."

„Nic takového, se mnou nepočítejte, dezertuji," vychrlil vzrušeně Tenpa.

Ablebur smrtelně zbledl a zasyčel: „Toho se neodvážíte, Tenpo!"

„Ale ano," už klidně pokračoval důstojník. To, k čemu se dlouho odhodlával, už měl za sebou. „Víte stejně dobře jako já, co se teď stane. Pozemšťané nám vyhlásí válku a naši základnu zničí. Velká rada bude ráda, že zachráním aspoň loď, kterým velím. Jistě ji také bude zajímat, že právě váš postup vedl k vyhlášení války."

„Budu okamžitě informovat Velkou radu o vaší zradě, Tenpo!" vykřikl Ablebur.

„Přemýšlejte, veliteli," řekl posměšně Tenpa. „Už je pozdě, události už dostaly spád. Jen takový blázen jako Troat je ještě schopen obětovat život za vás a vaši základnu. Je to marné."

Marné, to slovo se zavrtávalo Ableburovi do mozku. Tenpova zrada byla nejlepším důkazem, že je to pravda. Tan-Pertrec nad ním triumfoval i po smrti. To on ho svými informacemi přiměl, že se pustil do toho osudného plánu.

Ablebur však nebyl z těch, kteří by kapitulovali. Trvalo jen chvíli,

než se mu vrátila jeho obvyklá rozhodnost. Okamžitě se spojil s Troatem a nařídil mu, aby se všemi silami, které jsou k dispozici, vytvořil obranu kolem Usuthu, na Usuthron musel rezignovat. Ani k Troatovi však nebyl upřímný, i když mu věřil. Informoval ho sice o blížících se Pozemšťanech, ale počet lodí raději zamlčel.

„Měli bychom si vyžádat pomoc od Tentrů," navrhl Troat.

„Zkusím to. Ale po své porážce budou sotva ochotni riskovat další bitvu s Pozemšťany," slíbil Ablebur, ale ani tentokrát nemluvil pravdu. Věděl, že je to marné.

Než se však mohl věnovat dalším úkolům, Troat znovu navázal spojení. „Pozemšťané mají šest set lodí, veliteli," hlásil, a bylo vidět, že má strach.

„Neubráníme se jim. Je třeba se připravit na přímý útok na Usuth."

„Nepropadejte panice," rázného okřikl Ablebur. „Pozemšťané možná chtějí jen zachránit zbytek Nayharovy flotily a do soustavy Usuthan vůbec nedorazí. Nezbytná opatření pro ten případ jsem však už samozřejmě podnikl."

Ablebur přerušil spojení a poslal pryč i své spolupracovníky. Nejvíce ze všeho teď potřeboval být sám. Zadíval se na poušť, od níž ho dělila jen skleněná stěna. Mnohokrát si představoval, že jednou pohltí jeho nádherný výtvar, tuto jedinečnou základnu. Nikdy však nevěřil, že se to stane za jeho života. Nyní tušil, že zažije největší porážku Akonanů od dob proniknutí Pozemšťanů do Modré soustavy a možná bude i svědkem zániku základny na Usuthu.

Admirál Nayhar ani na okamžik nepropadl velikášské iluzi, že Akonané prchají před zbytkem jeho flotily. „Co myslíte, majore, co ty mizery tak vylekalo?" zeptal se Purgata. Major však pouze pokrčil rameny a dál užasle zíral na obrazovku. Akonané nepochybně opouštěli soustavu Simban.

Vtom se Nayharovi dostalo nečekaného vysvětlení. Spojovací důstojník mu podal záznam zachycené zprávy.

„Tifflor se šesti sty loďmi!" zvolal radostně admirál. Za okamžik bylo navázáno i přímé spojení s maršálem a Nayhar ho mohl

informovat o všech dramatických událostech minulých dní. Tifflorovy lodě pronikly do soustavy Simban bez boje. Akonané byli pryč.

Sotva se však Tifflorova vlnajková loď přiblížila k ALOŘE došla další zpráva, tentokrát ze třetí planety. Byla krátká, ale výmluvná.

„Kdy nás odsud konečně dostanete! Kasom už nemá co jíst!"

10.

20. února 2329 maršál Julian Tifflor vyhlásil Akonanům válku vzhledem k zákeřnému přepadení pozemských lodí, zradě a pašování zbraní a žádal vydání všech základen v sektoru Simban. Dal jim hodinu na rozmyšlenou a právě během této hodiny byl na THORU dopraven Rhodan a celá posádka LIONU I. Zároveň přišla odpověď ze soustavy Usuthan. Byla stručná a znamenala válku. Velení pozemského loďstva se ujal Perry Rhodan.

Pozemské lodě se vynořily z hyperprostoru v soustavě Usuthan v sevřeném šiku. Na můstku THORY Rhodan, Atlan a Tifflor sledovali na obrazovce pohyby nepřátelských lodí.

„Soustřeďuji se kolem třetí planety, tam je zřejmě jejich hlavní stan," řekl Tifflor. „Mají přibližně stejný počet lodí jako my, bude to těžká bitva. Měl byste si trochu odpočinout, pane, než zahájíte boj."

„Víte dobře, že válčím nerad, ale pokud Akonanům ponecháme čas, mohou se stát hrobaři celé Galaxie," namítl Rhodan a vydal rozkaz vstoupit do gravitačního pole planety Usuth.

Troatovo loďstvo bojovalo s odvahou zoufalství, ale nemohlo odolat převaze pozemské výzbroje a Troat musel po dvou hodinách boje hlásit Ableburovi, že jeho ztráty jsou takové, že již dále nemůže Usuth hájit. Tifflorovy lodě pronikly do atmosféry Usuthu. Ablebur nasadil do boje svoje poslední zálohy, veškeré síly pozemní obrany. Nic jiného mu nezbývalo. Troat ztratil kontrolu nad svým rozprášeným loďstvem a velitelé zbylých lodí se pokoušeli uprchnout každý na vlastní pěst.

Nejhorší Tan-Pertrecova proroctví se naplnila.

Vstříc pozemským lodím vylétly desítky raket typu země - vzduch, ale Ablebur věděl, že je to marné. V atmosféře už nebyly žádné

akonanské lodě a ve vnějším prostoru kroužilo už jen několik vraků, neschopných boje ani útěku. Troat zahynul těsně po posledním spojení se skleněným palácem. Bylo už jen otázkou času, kdy Pozemšťané zničí také raketové základny na povrchu Usuthu. Nemusel čekat dlouho na vyplnění svých truchlivých prognóz. Tlaková vlna mohutného výbuchu otřásla skleněným palácem. První základna byla zničena. Potom už výbuchy následovaly v rychlém sledu za sebou.

Nebe se zatáhlo mračny kouře, odevšad znělo houkání hasičských a sanitních vozů, ale Ablebur pochyboval, že by jejich řidiči věděli, kam dříve zamířit. Zůstával ve skleněném paláci jen proto, že ovzduší venku se stávalo nedýchatelným. Na vydávání rozkazů už rezignoval a na pokusy navázat spojení nereagoval. Stál u skleněné stěny a díval se na peklo venku. Zdálo se, že skleněný palác zůstával jedinou nepoškozenou budovou na základně. Nic divného v tom nebylo. Stál stranou, na samém okraji pouště. Ale ani on nezůstal zcela ušetřen. Nejdříve přestal fungovat vodotrysk před palácem, někde muselo být zničeno vodovodní potrubí, vzápětí vypovědělo službu klimatizační zařízení.

Zároveň venku ustal i veškerý pohyb. Akonané se stáhli do podzemních krytů. Potom se z oblohy začaly snášet tmavé postavy. Pozemšťané vyslali výsadek. Výsadkáři brzy vykouří Akonany z jejich úkrytů, uvědomil si Ablebur.

„Marné, všechno marné," pronesl nahlas Ablebur.

„Krrmmpss," ozvalo se jako odpověď za jeho zády.

Ablebur se prudce otočil a srdce se mu rozbušilo. Z klimatizační šachty vylezl Metys a sklouzl do místnosti. Ablebur sáhl třesoucí se rukou po zbrani a vystřelil. Minul. Ta podivná bytost se nehybně vznášela ve vzduchu nad jeho stolem. Ablebur pečlivě zamířil a vystřelil znovu. Tentokrát tvora zasáhl naplno, ale on žil.

Ablebur zaječel hrůzou a vrhl se ke dveřím, ale Metys mu přehradil cestu.

Vysmívá se mi, mučí mě, zděšeně si pomyslel velitel Akonanů.

Metys se teď pohyboval ve vzduchu nahoru a dolů, ale stále mezi Ableburem a dveřmi. Ablebur opět vystřelil, ale zasáhl jen skleněnou

stěnu u dveří. Průstřelem vnikl do místnosti horký vzduch a pach spáleniny.

Ablebur se odpotácel ke stolu a sklesl do křesla. Byl zcela vyčerpán a dělaly se mu mžítiky před očima. Metys ho následoval a dosedl na stůl před ním. Ablebur měl strach. Podivná bytost se začala otevírat. Tentokrát nebylo třeba brutálního Akonanova zásahu. Najednou vypadal jako rozevírající se květ. Potom Ablebur uviděl kámen. Největší a nejkrásnější, jaký kdy v životě viděl. Vyzařoval namodralé světlo a Ableburovi se zdálo, že ho obaluje jako jemná tkanina. Ablebur se předklonil a natáhl ruku aby kámen vyndal.

Záření kamene náhle zesílilo, Ableburův obličej se proměnil v děsivou masku a prsty napřažené ruky se zkroutily v křeči. Ablebur byl odhozen na opěradlo křesla a jeho oděv se proměnil v prach.

Metys uzavřel svůj krunýř a vyletěl skrz průstřel ve skleněné stěně ven. Neletěl však daleko. Jeho pohyb byl stále pomalejší a začínal klesat. Za chvíli dopadl do písku a písek se na něm začal okamžitě vršit. Za několik okamžiků už nic neprozrazovalo ani místo, kde Metys leží.

Jen několik metrů od něj ve skleněném paláci ležel Ablebur, nahý a mrtvý.

Rhodan a Atlan přistáli společně na volné ploše na začátku kosmodromu.

Kolem už byli výsadkáři, kteří vyváděli Akonany z jejich úkrytů. Nad základnou kroužily pozemské válečné lodě.

„Vybuodovali tu mohutnou základnu, jen co je pravda," řekl uznale Atlan. „Jsou cílevědomí, to se jim musí nechat. Odsud zřejmě dodávali Bluesanům zbraně a odsud chtěli opanovat východní stranu Galaxie. Kdyby se jim to podařilo, tak by se pokusili ovládnout celou Mléčnou dráhu."

„Ještě štěstí, že se k tomu nedostali," řekl Rhodan.

„Tentokrát to bylo opravdu štěstí, barbare," řekl Arkonidan.

Společně vykročili ke skleněnému paláci, který podle všeho musel být hlavním stanem Akonanů. Budova už byla obklíčena bojovými roboty z THORY, ale zdálo se, že je opuštěná.

Před budovou je zastavil poručík od výsadkářů. „Promiňte, pane, ale není to příliš nebezpečné, abyste sami vstoupili do budovy?“ zeptal se Rhodana a bylo jasné, že s tím nesouhlasí.

„Vždyť stěny jsou skleněné, takže okamžitě uvidíte, jestliže nám bude hrozit nebezpečí,“ odpověděl s úsměvem Rhodan. Poručík ustoupil a oba vešli do místnosti. První, co jim padlo do oka, byla nahá postava mrtvého Akonana ležící u kovového stolu.

„Sebevražda?“ zeptal se zaražený Arkonidan.

„To už se asi nedovíme,“ usoudil Rhodan. „Kdoví, co se tu stalo.“

Na něco přece jen přišli. Vedle těla objevili zbraň ze které se nedávno střílelo a průstřel ve skleněné stěně. Muž neobrátil zbraň proti sobě, ale ani proti robotům, ty se tu objevily teprve před chvílí. Na koho střílel zůstalo záhadou.

V zádňích místnosti našli skříňku s krásně se lesknoucími kameny.

„Šperky,“ konstatoval Atlan. „Rozdělíme je mezi posádku LIONU, ti hoši si zaslouží odměnu.“

Rhodan zatím zavolal poručíka a rozkázal, aby Ableburovo tělo bylo pohřbeno spolu s ostatními. Jeho jméno vyčetli ze skřínky s kameny. Ve skleněném paláci už neměli co dělat.

Vyšli ven a Rhodan byl překvapen jak rychle přistávací plochu i opuštěné budovy základny pokrývá písek. Poušť začala znovu dobývat ztracené území, sotva jí v tom Akonané přestali bránit. Zanedlouho po základně nezůstane ani stopa, pokud se ji Bluesané nepokusí využít až zjistí, že Akonané odtáhli.

Rhodan se raději zadíval ke kroužícím pozemským lodím a zaplavil ho pocit vděčnosti. Ti lidé tam nahoře nasazovali život jen aby ho zachránili, a byly jich tisíce. Bezděčně zrychlil krok. Konečně přišel čas návratu. Byl volný.

Kapitán Nome Tšato za sebou zavřel dveře kabiny a zadíval se na Dana Picota, který ležel na spodním lůžku. Jeho obličej neprozrazoval, co si myslí, když se otázal: „Jak se cítíte jako cestující, Dane?“

„Výborně, pane,“ zamumlal Picot. „Je to opravdu nádherný pocit

konečně jednou vypráhnout a mít klid."

„Máte pravdu, Dane," lhostejně souhlasil Tšato.

Picota jeho lhostejnost neoklamala, znal svého velitele příliš dobře a zaslechl v té větičce podtón smutku. Co tomu Lvů ještě chybí, vždyť všechno dopadlo až překvapivě dobře, pomyslel si Picot, ale nahlas se jen zeptal: „Starosti, pane?"

Tšato si odložil blůzu, protáhl se, šel ke kávovaru a udělal si kávu, napil se a teprve potom se odhodlal k odpovědi, ale raději zůstal zády k Picotovi: „Občas musím myslet na LION."

Picot zavřel oči. Také jemu stačilo zavřít oči a viděl před sebou LION tak jasně, že by si snad na něj mohl sáhnout. „Já také, pane," pronesl tiše a znovu oči otevřel.

Tšato stál se svěšenými rameny a oběma rukama svíral horký hrnek s kávou, jako kdyby se o něj chtěl ohrát. Picot měl na okamžik dojem, že konečně vidí velitele takového, jaký skutečně je.

„Zatraceně, pane, vždyť dostaneme nový LION, který bude ještě mnohem lepší než ten zničený," řekl a sám se podivil jak chraplavě zní jeho hlas.

Tšato dopil kávu drobnými doušky a beze slova odešel, za chvíli se vrátil s mokřkými vlasy, zřejmě se osprchoval.

Beze slova se odstrojil a vylezl na horní lůžko. Picot slyšel jak se neklidně převaluje. Trvalo dlouho než nastalo ticho. Konečně usnul, pomyslel si Picot, ale mýlil se.

„Ne, Dane, žádný druhý LION nebude," ozval se znovu Tšato. „Takovou nádhernou loď už nikdy nedostaneme, nemůžeme dostat. LION byl jedinečný."

Má pravdu, zatraceně, říkal si Picot. Jen jsem si to nechtěl přiznat, vždyť mám stejný pocit. Pocit veliké ztráty, ztráty něčeho velmi důležitého.

Vrásky se mu prohloubily a Picot najednou vypadal staře. Potom ho to napadlo. Věděl, že v tom jejich uvažování je někde chyba a přišel na ní. Na rtech se mu objevil úsměv a celý obličej znovu omládl.

„Tak to není, pane," vyhrkl radostně. „My se vrátíme do LIONU, sotva vstoupíme do té nové lodi. Protože my jsme LION, vy, já, my

všichni."

William Voltz VÁLEČNÁ LEST AKONANŮ

Edice Perry Rhodan, sv. 192

Z německého originálu Die Kriegslist dës Akonen, vydaného nakladatelstvím Verlag Arthur Moewig GmbH

v Rastattu roku 1986, přeložil Jan Rada.

Vydal jako svou tisící osmistou devadesátou první publikaci

IŽ, s. r. o., Václavské náměstí 36, Praha 1, roku 1999.

Odpovědná redaktorka Jolana Čermáková.

Výtvarný redaktor Jan Přibík.

Vytiskl Mír, a. s., Přátelství 986, Praha 10-Uhřetěves. Vydání první. Tematická skupina 13/34.

Rozšiřují PNS, a. s., a soukromí distributoři. Informace o předplatném
podá a objednávky přijímá každá administrace PNS, doručovatel tisku

a předplatitelské středisko. Objednávky do zahraničí vyřizuje PNS, a. s.,
administrace vývozu tisku, Hvozdánská 5-7, 148 31 Praha 4.

Ve Slovenské republice rozšiřují PNS, a. s., Mediaprint—KAPA

a ABOPRESS, spol. s r. o., Vajnorská 134, 831 04 Bratislava. Tel./fax 004217/4445 3334.

Za obsah veškeré inzerce odpovídá inzerent. Doporučená cena 21,81 + 1,09 DPH = 22,90 Kč